

בלי מורא - בלי מעוזה פנים

הזה

העולם

השבועון המצויר לאינפורמציה

כוכבת סילבנה פמפניני

כאהבה: 1 איטלקי = 1000 אמריקאים

השבועון המצוייר לאיפורמציה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב (ליר) תיאטרון "א"ה"ל 26785 טל. 138 ת.ד. מען המברקים: "עלומפרס" מו"ל: העולם הזה בע"מ מורס: דפוס ישראל בע"מ, ת"א

מס' 845 שנה 17 כ"ה טבת תשי"ד 31. 12. '53

העורך הראשי: אורי אבנרי ראש המערכת: שלום כהן

עורך משנה, כיתוב: אורי סלע הכתב הראשי: עמנואל פרט

חברי המערכת: משה בן-אפרים, יהואל בשן, יהודה נבאלי, נצה נבי, לילי גלילי, אוסקר מאובר, סילבי קשת צימרי שערם: יואל בוכחלרי, שלמה בדרור, שמואל בק, שרגא זייל, זאב ליפמן, סיליס סונר, מאול קור, נרט רוטשילד

מ"מ ראש מערכת, ירושלים: ראש מערכת, חיפה: זאב הרץ סופרי חוץ: נבראל דנון, יוש, מקסים סלומון מנהל מעבדה: דוד טחנין מנהל מבצעים: שלמה אדיר ראש המנהלה: שלמה הררי

בין דם לדם

יוזעפטי ששטן ממכתבו של גנבי בודור (העולם הזה 843) שבזמן האחרון החל עיתונכם להיות שופרה של תנועת החרות, מסני שדרש הכרה בחללי אצ"ל ולח"י.

לא הייתי אף פעם חבר (בארגונים אלה) אך את מלחמתם ידעתי להעריך. הם עלו לגורם בשירת התקפה על שפתותיהם. אין צורך להיות חבר בתנועת-החרות כדי לדרוש להכלילם בין גיבורי ישראל.

דוד סופרשטיין, ירושלים

נזיר ערשים

מה היא התנועה שלכם למנופת הבוגרים המח' ליפים את דמם ועובדים בסיטונות לצד המחלוקת חבילות ודולארים או כרטיסי נסיעות מן הארץ? ברוע מילאתם כיסכם מים? נראה מה אתם נותנים לאלה המוכרים דבר לא להם עבור נזיר ערשים! המוכר היום את דתו בעד הבטחה של נסיעה, ימי כור מחזר את מולדתו לערבים.

משה יוסקוביץ, תל-אביב העולם הזה יוציא את המים מפיו, ינעץ את שיניו בבעיית אוכלי נזיר חנדשים.

חללים עם הגבול

בזמנו פרסם העולם הזה (835) מאמר על מעשי קיביא, בו הנו על הנרדפים, אחינו בני ישראל. הגני מציע לכם שתתחילו מסיפורם מאמרי סניי נוריה על חלאת המין האנושי, משאניו ורודפינו, לכל ניראה קבל העולם כולו כעס חסר-דעת, היוצא להנו על רוצחיו.

שלמה אבן-קרי, תל-אביב הנכם רואים רק את הצד האחד של המסכת. על קיביא כתבתם הרבה, את סיפוח הרבנות לא הזכרתם כלל. מדוע?

שמואל דינסקי, ניו-יורק אינני רואה כמעשה אחראי, מבחינה מוסרית, את פירסום תמונות הללי ב"תקציר" (העולם הזה 844). חוששני שתהיה זו מכה נפשית נוראה להורים ולטרונים אם יראו תמונות אלה. אתם, בוגרי מלחמת השחרור, מתמצאים בלי ספק בבעיה זו. חייבים אתם את סליחת הממשלות השכולות. רפאל עטרון, תל-אביב

העולם הזה פירסם את התמונות תוך התנגדות פנימית עמוקה. הכריע את הכף קרבנות להרואת את שני צידי המטבע ואת קורבנות המלחמה הועירה משני עברי הגבול.

שחור לבן

בזמן הקצר שאני מכיר את העולם הזה נוכחתי לדעת שאפשר לשנוא אותו או לאהוב אותו, אך אי אפשר להישאר אדישים. אך יש פנים חשוב בצורה בה הנכם מעלים את הבעיות: אי אפשר להציג מסקנות. קחו לדוגמא את מאמרכם "דופי קים את השחורים".

קראתי את תוכנות הקוראים והיפשתי את הי חשבה לאשלי: האם דופיקים באמת? אם לא דופיקים אז כסדר. העניין הזה הביא מאמר סני סציוני, ואפשר להתייחס אל זה כאל רפורטז'ה מעניינת על חיי המין של האפרו-אמריקאים. אבל אם כן דופיקים? תענוף חזק כתב מאמר, הקוראים הניבו במכתביהם, "הכל טוב ויפה — ומה לא? האם לא דופיקים יותר?"

נפתלי ברנר, חיפה אינני אומר שלא קיימת בעייה זו, אך אם היא קיימת הרי זה בעיקר בין המכוננים. בין הנוער זה מיטשטש מיום ליום. המאמר רק מחזיקים את הבעיה.

פ. מ., תל-אביב

הי גבעתי

לא כל אדם ששירת בזמן בחטיבת גבעתי הוא אדם נדל ומפורסם, אשר צריך לכתוב עליו בעיר-תנוות. אני מקווה כי הימנו ברור.

עוזי וינופולד, בני-ברק העולם הזה מודה שני כמה אנשי גבעתי שלא כדאי לכתוב עליהם, ועליהם נייחד את הדיבור בהזדמנות אחרת.

סליבאנה והטימטום

יעל הירש מסיקה (העולם הזה 844) מהצלחתה של סליבאנה מנגנו שהבחורות המטומטמות ביותר מושכות את הכורים הכינים ביותר. זה נכון. אותי מושכת הקוראה יעל הירש כבר.

שמואל גרוון, צפת לא באף אנו מקווים.

הטיפה המתוקה

על פי הכותרת, "עד כמה מרה הטיפה המרה" (העולם הזה 844) חשבתי שהדובר, בכירה, ברצוני להעיר שחמחקר שלי העלה שליקרים טובים אינם

בגאווה צנועה מזריעה מערכת. העולם הזה — גיש לקוראיה בשבוע הבא מיפמך תרבותי ופוליטי יחד במינו. זו הפעם הראשונה מאז 15 שנה, נאות הוגה-הדעות הבלוט ביותר בעולם היהודי, רי.

פרופ' סור מרטין בובר

לקב עיתונאי דראון וג-לות לו את דעתו על הבעיות המרכזיות של דורנו — ביניהן יחס ישראל לערבים, הצד המוסרי של ההסכם עם גרמניה, עתידה של הדת היהודית והסיכויים להתחדשות לאומית תרבותית. ראיון זה ניתן לעורך הראשי של עיתון זה ונמסר שך כמה שעות.

טיפה מרה, אלא טיפות מתוקות מאד, העריכות לחיר. אם קרה פעם שנשף התחבן, הרי זה באשמת העדרם של הליקרים. הטיפה המרה נפאאת בפירה בלבד.

ברוך ראובן, חולון העולם הזה יעביר לחוקר בייקוף כמה טיפות, לצרכי השוואה מדעית.

דיני והנישואין

התאכזבתי קשות לשמוע שלילי גלילי התאסרה ועל כן תפסיק את כתיבתה. ממש כעסתי. שמחתי להכיר בחורה ישראלית צעירה בעלת הומור, כשרון כתיבה ומחשבה רצינית כאחד. היתכן כי בחורה זו נראה בחיי נשואין מין. סוף עולם? האם תסתפק בכישה כסיר המטבח כלב? להפתע, מציאת חבר לחיים והיי נשואין הם השי' למה לחייכם שלא צריכים לגזול מבנה משהו. להיפך. יש לי נסיון של שלש שנים בחיי נישואין. אני ממשיכה בלימודי באמנות ובכל זאת משק הבית שלי מסודר.

אמונה יורדן, נוף ים המערכת מקווה לנתק את לילי מסיר הבשר הפרסי, להגיע להוסיף לבחוש בסיר הדגים הציבורי.

בערכות פארים

אם אמנם יוצג בערכות הנכב של יגאל מוסיונון על במת תיאטרון קאסיפיון של שני הבלורים של פארים (תענוף חזק 844), קים יהיה חשש, שהטרגדיה תהפך קומדיה. התיאטרון הנידון מעלה על קרשיו, ב"ר כלל, מחזות רחוי המכילים סקסמים מוחלים ונשים 'יפות המהפחיתות' להושה לבשות. מחזות לבשות, ולבשרי בלתי לבשות. אך יש, ומצוננת שם גם קומדיות טובות, אפילו ספרותיות, פרי עטו של מחזאי מקובל. בעליו ומנהלו של התיאטרון, הוא מיסי גולדרי, קומפוזיטור ואיש-עסקים צרפתי ידוע, קשה חיסב כאחד, שנים המיוזיקה-הול המפורסם א. ב. ב. שייך לו. גולדרי הוא יהודי מרומניה, ואומרים שיש לו אחות בתל-אביב. עם כל היותו, "ארסתי יותר מהצדדים". לבו רוטס תריר לזכר מוצא. מישוה סיר ל, כי לששונא לפניו מאמר בעתון עברי, בו הוכיחו אותו, מתייב גולדרי בכבודם, פשת את העתון הפניו והוליד את אבנרי על פני נאותיות. "שמי באותיות הקודש" קרא כשבעינו נוצצות דמעות.

יתכן, שהדמעות הללו הן הן שנפחתו גם לנוכח ערכות הנכב, במרכזותיו של מוסיונון, שעמר, ממכתבו, על הסוד, כי הכתובת הנכונה היא הדר הנכונה... דרך הנכר, כמובן.

אורי קיסרי, תל-אביב

הצגה אחת של אישר

בביקורתכם על הפרס קים אחד של אושר (העולם הזה 843) ציינתם שהצגה נילתה כגרות מסוימת. ייתכן שהצגה מבוגרת, אך הקהל אינו מבוגר. כאשר נמתימו הקטעים הסרונגריים, ראיתי כמו עיני קרוב למחצית הקהל עוזב את האולם.

דן רמתי, תל-אביב סימן שגם הקורא רמתי הסיר את מטנו מן הבד, לשעה קלה.

ליי-דמוגשחילי, שאינו מר כן להכיר והיורה בקיומו של העולם הבא. כשנראה לאחרונה ארנסט (אל תיחזקו בראש התור) בוויין מסתוד עם עבר-אל-עזיז איבן-סעוד, נ-סוצו מיד שמועות על כחור תיו של השר הברסי לשעבר לגבי החוריות שהוקצבו לו מלך בהתאם לתקנון הקוראן. מר בוויין הכחיש שמועות אלה בתוקף, הודיע שאין זה אלא נסיון שיוך שרתי בין איבן-סעוד ואיבן החתיק, ש-קדם לו בבוואי לעולם הבא עבראלדה איבן-חוסין. כשנשאל ג'ורג' ברנרד (פיגמליון) ש' מה דעתו על בלס בהיעדרו יוסף (סמא) הצגת מחזהו בתיאטרון ה-

השבועון המצוייר לאיפורמציה

ביקורת השבוע

מולן רוג' (קולנוע חן): הס' תכל ב-קנאן' ולא במה שיש בו.

אנשים

(מיחד מאת סופרים בעולם הבא).

מסיבת קבלת-פנים מפוארת נערכה עלידי איגוד ה-בולשביקים המהוירים לכבוד חברם החדש, לאורנטי ('והיה מחנך טהור') בריה.

בלס בהיעדרו יוסף (סמא) הצגת מחזהו בתיאטרון ה-

לחיי סלמן

מכתבים

הנרלות לאיזורים. בכל איזור יתכנסו קוראי העולם הזה, בהשתתפות חברי המערכת. הייתי מציעה גם ויכוחים סומביים, עריכת משאלים, איזון טיולים ושיחות על בעיות שונות.

אני חושבת שהעיתון הוכיח את רמתו הציבורית הנכונה דווקא במכות אשר ספנו עורכיכם. אם אותם ברוינים היכו אותם, הרי זה סימן שהפכתם להם לאויב בעל משקל.

טובה זיסמן, תל-אביב

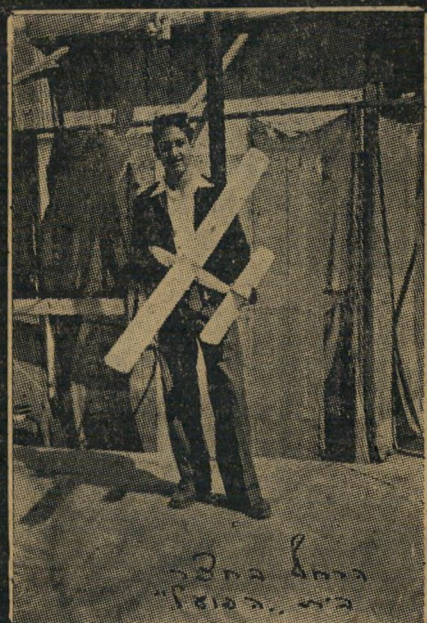
מועצות קוראים גם אני חשבתי על הקמת מועצות קוראים, (העולם הזה 844) אבל מעולם לא האמנתי שזה יתקבל על דעתכם. לפי דעתי מועצות אלה יכולות בהחלט לשפר את העיתון.

ראובן איינהורן, חיפה הדבר מאד הניווין ויתן גם עניין מסוים לאנשי העולם הזה בכל מקום. על ידי שיחות וויכוחים יוכל העיתון להתפתח ולהרחיב את אופקיו... אמנון אטקס, חיפה אני מציעה שהארץ תחולק למחוזות והערים

גזע חדש נולד בישראל - גזע הרוכבים
בשחקים. מוגי הלב נרתעים מן הסכנות.
קרי הדם עושים את חשבונם המעשי.
החכמים יודעים שהקרקע מוצקת יותר.
אולם קומץ קטן של צעירים בז לסכנות ולי
חשבונות. בוערת בהם השאיפה הנושנה של
האדם להצמיח לעצמו כנפיים. תוך כדי
המעשה מתחשק בהם אופי מיוחד. המאחד
בתוכם את הניגודים של הרפתקנות חסרת
אחריות יחד עם משמעת ברזל עצמית.
אליעזר חזן בחר גם הוא בדרך חיים זו.

1938

1947

מייס עבריי

מאת עמואל פרת

1953

יבוא יום... ועיניו השחורות היו גומרות את המשפט בנצנוץ מיוחד להן. לבסוף הגיע היום הגדול. פרי עבודתו הראשון, טיסן מסוג רחף, הושלם והוטס בטיסת בכורה. הטיסן היה ללא פגם — הוא עלה על כנפי הרוח ונעלם. מאז לא מצאו אותו, אך אליעזר לא הצטער: זה היה אות ההצטיינות הגבוה ביותר.

השקר האחרון

אך לזמן מה נאלץ אליעזר לוותר על חלומות השחקים שלו, וזאת משום שעל פני האדמה התרחשו בינתיים דברים חשובים יותר. הדיכוי הבריטי בארץ גבר, ואחיו גברי הטרור. יום אחד מצא את עצמו הנער לפני מסך שחור בחדר חשוך. קול מאחורי המסך שאל אותו:

„מדוע באת?"

„מוכרח אני להיות כאן, כי אין דרך אחרת."

„ואתה מוכן לעזוב את הכל, את עסקיך, את לימודיך, את משפחתך, כדי לעמוד לפי קודת הארגון הצבאי הלאומי יומם ולילה?"

„אני מוכן!"

„בן כמה אתה?"

„שבע-עשרה."

היה זה השקר היחיד שיצא אי פעם מפיו של אליעזר. הוא היה רק בן 15, אך החליט לעזוב את הכל ולהכנס למחתרת. את קורס הטרורנים גמר בהצטיינות והשתתף בפעולות המחתרת כחייל קרבי.

„לא היה חבר נאמן יותר מאליעזר," סיפר חברו לכתה, משה שניידר, רחב הכיפיים והרציני תמיד. „אפשר היה לסמוך עליו. הוא דאג תמיד לחברה."

„לא היה לי אף חייל שנחן במשמעת כה חזקה כאליעזר," נזכר בו מפקדו הראשון, מתניה. „אך יחד עם זאת ידע להתלוצץ. חבריו לכתה אהבו אותו כל כך, עד שהיו מוכנים לעשות בשבילו הכל."

רשות מיוחדת

אך המפקד הכיר את אנשיו. לא היה קשה להבחין שלאליעזר חסר משהו. הוא

ל חג התעופה, בו עסקו כמה אנשים בבניית טיסנים. נכנס ערב אחד ילד בן 14, צנום וחיוור, בעל עיניים שחורות וחיוך עליו. הנוכחים הסתכלו בהשתורשנות, חשבו אותו לבנו של אחד מהם. איש לא ידע מיהו ומה הוא רוצה. הילד הסתובב ערב שלם, הסתכל בתמונות, בתוכניות, בטיסנים המוכנים. בהיסוס ניסה לעזור לאנשים שעסקו במלאכה: לזה מסר ימורה, לזה נייר, לזה דבק.

היה זה בשנת 1945. בודדים תלמו אז על תעופה בארץ הקטנה, שלפניה עמדו כל כך הריבה תפקידים קודמים. עליהם נמנה איש תמיר וגבה קומה, לבן שער מרכיב משקפיים, ד"ר משה זולטן. האיש הנראה צעיר מגילו, בעל הפנים מפיקיהמרץ המינסים צלקות קרוב, היה אחד מהטיסנים הראשונים לא רק בארץ ישראל אלא בעולם כולו. 10 בחורים צעירים יותר, שהתאוהו להרכיב לגופם כנפיים ליקטה אותם סביבו, השתתפו בחוג העברי לתעופה, שהתכנס מדי שבוע במקומות מפגש עראיים, עסק בתחילה בבניית טיסנים ודאונים.

הטיסן הראשון

מאז אותו ערב היה החוג לעולמו של אליעזר חזן, הילד המוזר. ישר מבית-הספר היה רץ למקום המפגש, על מנת להמשיך בעבודתו: בניית הטיסן הראשון. בבית לא ראו את פניו. חבריו, כשנשאלו איפה אפשר למצוא אותו, משכו בכתפיהם: גם הם לא ידעו איפה מבלה חברים את זמנו. אליעזר עצמו לא דיבר הרבה על כך. הוא היה ילד סגור, שמר את הדברים האהובים עליו עבור עצמו.

עד שעת חצות היה אליעזר רגיל לשבת בחוג, לשרטט, לנסר, להדביק ובעיקר להיזקק. הוא שתה את המלים בצמא. כל ידעה חדשה בתורת התעופה נקלטה באוזניו כתרזה מסילה.

בלילה אחרי שעות העבודה שעברו מהר מדי, הלך אליעזר עם חבריו החדשים ברחובות תל-אביב, תוך שיחה ערה על הטיס, על המטוסים ועל כיבוש שמי ישראל בעתיד. מדי לילה היה חזן חמוץ ומתרגש.

"זה לא תפקיד!"
אליעזר הטיל מבט חריף בפני איש שיחו.
"אולי זה לא כתוב בפקודות היום, אבל
זה היה תפקידי בכל זאת."

אין נפלא מדאייה

בחום המלחמה חזר אליעזר, שהשתחרר
בשל גילו הצעיר, לחלום הישן ולמועדון
התעופה של הפועל. עד שתינתן לו אפשרות
לעבור קורס טייס אמיתי, החליט בינתיים
לעבור קורס דאייה. הוא זכר את דברי
מדריכו החתיק: "לטוס — זה נפלא. אבל
אין הרגשה יותר נהדרת מאשר לדאות. אז
אתה ציפור ממש. אתה מרגיש את האוויר
וכובש אותו." בין 13 המשתתפים בקורס
היה אליעזר אחד המצטיינים.

בעת ובעונה אחת התמסר גם לחובבות
רדיו. כמו ידיו בנה משרד גדול בו התקשר
עם חובבים, בעשרות ארצות. הוא האמין
כי חובבויות וספורט כטייס, רדיו וצילום
יוכלו ליצור גשרי ידידות בין עם לעם,
ושגם כאן חייב הנוער לצעוד בראש.

מימרת טייסים ישנה אומרת: "מי שמי
סודר על הקרקע — מסודר גם באוויר."
אליעזר הצטיין מילדותו בגטיה לסדר ולנקיון.
בצבא, הפכה נטייה זו לטבע שני. "לחיות
אתו בקרר, זה איום." התאונן אחד מחבריו

ממדת לטיים.

אליעזר, יליד טאלוניקל,
צולם במדי מלח מפוארים, כיאה
לעיר מוצאו. אך מאוחר יותר העדיף
הוא להחליף מדים אלה במדי טייס.

ברימצווה. המשפחה לא אדוקה,
אך הברימצווה לפי כל כללי חמסורת.

הספורטאי הצעיר. בן 8 נכנס הנער למכבי.
הספורטאי הצעיר הצטיין בעיקר באתלטיקה קלה.

האם והבן. באחת מחופשותיו מ'
שרותו בצה"ל צולם אליעזר חובב
את אמז' יוליה, על מרפסת ביתם.

הכיתה כאצ"ל. למדות היותו קטן
מחבריו לפיתה בגיל, היה אליעזר ביניהם
כשווה בין שווים. צילם זה נעשה על-ידו.

קורס דאייה. אליעזר, במשקפיים שחורות, הודריך קורס דאייה
בכפר ילדים. הסרקטור נועד לגרירת הדאון במקום הפרדה בעבר.

שני אחים. אליעזר (שמאל), הנראה כאן בגיל שלוש, בילה את ילדותו, יחד עם אחיו
ישראל, הגדול ממנו ב-4 שנים, ברחוב הרצל בתל-אביב, מקום מגוריהם. אז עוד אפשר
היה למצוא ברחוב המסחרי ההומה כיום פינות ירק ושקט למשחקי הילדים.

גולל בפני המפקד את השקפותיו: הטייס
חיוני לעתיד הארץ, אך אין הבנה לכך.
הורים אינם נוהגים לבניהם ללמוד מקצוע
זה, הרה הסכנות. לא נוכל לנצח ללא אחיזיה
משלנו.

המפקד הבין. הוא נתן לו רשות מיוחדת
להיכנס למועדון התעופה של הפועל, על מנת
לעבור קורס טייס. לאושרו של אליעזר לא
היה קץ.

"זה תפקידי!"

לפני ואחרי הכרות המדינה נדחתה שיב
התעופה לקרן זווית. עם פלוגות אצ"ל לחם

שבת לאירגילה. באחת השבתות טייל אליעזר הנער (ימין) כרבים מבני גילו, עם חברים ליד הירקון, אך את
רוב שבתותיו בילה, שלא כבני גילו, בשדה התעופה שבפזון תל-אביב. במרכז התמונה: חברתו סימה ציון.

גלי האתר. אליעזר ליד המשדר שהקים בעצמו. הוא מתקשר עם חובבים בעשרות ארצות. לדעתו חובבניות הרדיו וצילום וספורט הטייס שהוא מרבה לעסוק בהם, יכולים לוצור גשר להבנה הדדית בין עם לעם.

הרגע הגדול. נער החולם על טייט שואף להגיע לרגע זה: רביאלוף יגאל ידיו מצמיד לחזהו של אליעזר את הכנפיים, סמל הטייס.

קורס המתקדמים. אליעזר על-יד המטוס, מוכן לסיסת סולו, אחי השלבים האחרון. זים באימונו של טייס, לפני סיור הקורס.

בידיו החופש. כשקיבל אליעזר חופשה של שבועיים מהצבא, לא היה לו כל חשק להיפרד לתקופה כה ארוכה מהגה המטוס. הוא התנדב לשרותו של קלוב התעופה לישראל, שירת משך שבועיים אלה בהובלת מהנדסיו למכתשים שבנגב וחזרה.

התונת האח. אליעזר מוביל את גיטתו, בת'שבע, לחופה בטכס הכלולות של אחיו.

הקרובים ביותר, יוסף אלתרונן, גינאי אפור עינים. "לולא חוש ההומור שלו הייתי בטוח שהוא ייקה ממש. הכל צריך להיות 100% בסדר. פשוט, פחד לשבת על המיטה או להזיז משהו משלו מהמקום הקבוע."

בכל זאת, לא היו המינים עם אליעזר קשים כל כך: כל רגע פגיו היה מקדיש להמצאות שונות ומשונות, שנועדו להכניס את מקסימום הנוחיות לתוך חיי הצבא הניקיים.

א' לר לא'ש

מיד עם תום קורס הדאיה התמנה אליעזר כמדריך דאיה בגדנ"ע-אחור. הוא קיבל את התפקיד בציון רב: מעולם לא התכוון לשמוג את ידיעותיו לעצמו. הוא שאף למי סור אותו לאחרים. בתפקיד זה הרגיש את עצמו כדג במים: הוא נולד כדי להיות מדריך. אך התפקיד נשא אתו גם אחריות: חונציק לא היה עוד ילד. הוא היה לאיש.

הניכיו היו כרוכים אחריו כמו ילדים אחרי אבא. הוא היה גבורם. סודו היה: פשטות, צניעות, טבעיות. נער שגילה צמאון לדעת האוויר, היה מזכיר לו תמיד את עצמו. עם נער כזה היה מסוגל לשבת שעות על שעות על מנת להקנות לו את כל מה שידע.

הוא ידע שרוב התאונות באוויר אינן תור צאה של קלקולים מכניים, אלא תוצאה שגיאותיו של הטייס. לכן לא קימץ בשעות הסברה. שוב ושוב היה בודק את הדאון ואת הניכיו העומד לסוס בו. רק אחרי בטחון מוחלט שהכל כשורה, והטייס הצעיר מסוגל

להתגבר בכוחות עצמו על כל בעייה — היה מניח לו להמריא.

בקשה שאושרה

באפריל 1950 לא היתה לאליעזר סיבה לזייף את גילו. הוא קבל הזמנה לבקר בלש-כת הגיוס. דרכי היתה ברורה: להתגייס לחיל-האוויר.

הגשמת החלום הישן נראתה עתה קרובה מתמיד. הוא רץ לבדיקה רפואית, קבל סוג בריאות א', מילא טפסים, הדביק את תמונתו — אותן פיתח בעצמו — והתניב בפני מפקדו בבקשה לשלחו לקורס טייס. בקשתו אושרה מיד ללא כל עיכוב מיוחד.

לעבור, לעבור, לעבור

הקורס לא היה קל וחלק. היה צורך להתגבר על ערמות ערמות של לימוד תיאורטי. הוא בילה ימים ולילות בשקידה על החומר, שינן בעקשנות גם את אותם המקצועות בהם התקשה ואשר לא היו אהובים עליו במיוחד.

הגיע יום הבחינות המעשיות. חונצ'יק ישב ליד ההגה. הסימן ניתן. המנוע פתח בטיטורו. המדחף הסתמן לפני העיניים כעין גול מבריק ושקוף. המטוס הזדעזע. מלפנים מלבין המסלול. לפתע ניתקם הגלגלים מן הקרקע. אוויר. הוא משנן לעצמו בלי קול: "אסור להתבלבל. רק להאזין לפקודות הבור". חן. להבין אותן ולבצע. לעבור את הבחינה. לעבור. לעבור. לעבור. אני מוכרח לעבור.

ובבוקר נאה אחד בא היום הגדול: במי קום המטוסים, ניצב על שדה התעופה מסדר ענק של בוגרי הקורס. הרמטכ"ל לוחץ את ידי הטייסים החדשים, מצמיד לחזיהם את הכנפיים.

"תנו לי זמן!"

שוב חזר אליעזר לאהבת נעוריו: עם תום הקורס התמנה כמדריך טייס, המדריך הצעיר ביותר בחיל האוויר הישראלי, בן 21. ההדרכה הפעם רצינית יותר מאשר בגדנ"ע אוויר. אך אליעזר מבצע אותה באותה הרוח: מקדיש לחניכיו שעות על שעות. בזמן ה"שעורים" ומחוצה להם, עושה את כל שבי יכולתו שאיש מהם לא יכשל בבחינות ה"קשות".

קשה להכנס לתפקיד מדריך בחיל האוויר, אך פי כמה קשה לצאת ממנו. חונצ'יק רצה להתקדם, והיה עקשן. הוא ידע והשיג את שלו.

כל מפקדיו נבאו עתיד מזהיר לילד הצנוע והרהר שבכנס ערב אחד לחוג לתעופה והת' בונן בעיניים תמחות בטסינים הלבנים. ב"דים בטוחות החזיק בהנה מטוס הקרב וחג בשמים. מתחתיו, כמו על המפה, נראים הג' ליל והשומרון. יהודה והנגב. על פניו חולף מטוס דחף יהיר. אליעזר מחייך: "תנו לי זמן. גם אליו אנכי".

אלא שהזמן לא ניתן לו. כי בשבוע שעבר עמד צבא ההגנה לישראל דום: אליעזר חן, סגן, נפל במילוי תפקידו.

העם

צ'יק או נפשי?

מדינת ישראל דרשה קורבנות רבים. הת' נועה הציונית היתה קורבנה הראשון. עד לאותו יום גדול, במאי 1948, היתה לתנועה מטרה ברורה: היא היתה המדינה בדרך. מוסדותיה היו הממשלה הניידת. בחרו בה כל קוני השקל בברוקלין ובבנימינה, בפאריס ובפרדס-חנה.

מאז השתנה הכל. המדינה בחרה בממשלה משלה. דעת היהודים בברוקלין ובפאריס שוב לא קבעה כמעט במאומה. אפשר היה לדרוש מהם רק שני דברים: לשלוח את כספם לארץ, או לבוא אליה בעצמם.

היתה זאת בחירה לא קשה. יהודים נמצאי בשפע, והם באו לארץ. רק קומץ קטן מהם היו ציונים. הם באו מפני שלצ' היה להם מקום אחר ללכת אליו, ומפני שהתעמולה של המדינה הבטיחה להם גן-עדן לאומי. אותה שעה ישבו רק הציונים בבתי-הספר, אספו תרומות לישראל. איש לא אמר להם שעליהם לעלות. איש לא אמר להם שאם הם נשארים בבתי-הספר הנוחים, הרי אין הם משתמשים עלוברים. כי דעה כזאת היתה יכולה להרגיז אותם. ואזי לצ'ק שאדם נרגז חותם עליו. הוא יכול להיות צ'ק קטן מאוד. מהו ההבדל? פחות מכולם הביע דעה מסוכנת זו דוד בן-גוריון, ראש ממשלת ישראל. הוא היה אחראי לתקציב המדינה. המדינה היתה זקוקה לכסף. אין אנו רוצים אלא את עזרתם.

זה היה לפני שבבטו של ראש-הממשלה נתקל בצריפי שדה-בוקר. בינתיים פרש רש' מית מתפקידו (אם כי עדיין לא מתואר). והדאגה לתקציב המדינה עברה ליורשיו. מצפוניו השתחרר מן הכבלים.

השבוע, עת התכנסו חברי הוועדה הפועל הציוני בירושלים, הגיע מכתב פרטי של בן. גיי. לאחד מחבריו. כשעיניו החבריים בתוכנו, נדהמו. אחר-כך התרגזו. במקום לקרוא את המכתב בשעת הוויכוח, כפי שהת' כחן הכותב, דחו אותו לפינת הברכות, אחרי מכתבו של הרב הראשי. אך אפילו שם עורר סערה.

שאל בן. גיי: "האם תתכן אחרי קום המדינה תנועה ציונית בלי חובת עלייה אי-שית? ואם תתכן — מהו ההבדל... בין ציונות בלי חובת עלייה לבין חיבה למדינת ישראל, המשותפת כמעט לכל יהודי...? מהי החובה האישית המוטלת על ציוני?"

ההסתדרות הציונית עומדת בפני סכנה ליתפץ למגננון שדרכו עוברים הכספים שיהיו דים מכל האמצעות מקדישים לבנין המדינה... קשה להניח שמגננון זה ראוי לשם של תנועה גואלת..."

היה זה מכתב נכון ואמין. אך הוא לא ילהיב את יורשיו של בן. גיי. בירושלים, האחראים לתקציב המדינה.

מדיניות

מדיניות מזהרת

במסדרונות מועצת הבטחון בניו יורק

מצאה עצמה מדינת ישראל בשבוע שעבר בבדידות מזהרת, בדידות אשר איש לא הס' ריח עצמו להסוותה או להצדיקה. הצעת ההחלטה המערבית בעניין התלונה הסורית על עבודות הפיתוח הישראליות בערוץ ה' ירדן לא נשאה חן לא בעיני הערבים ולא בעיני נציגי ישראל. אולם בעוד שאבן היה מוכן לקבל את ההחלטה בתור הרע במי' עוטו, הודיע שארל מאליק, נציג הלבנון, שהוא גם חבר המועצה, כי ארצו תתנגד לה. לאחר שגם נציג כרית המועצות הודיע על התנגדותו, נראה היה כי ההצעה לא

דת

יום הולדת

גשם דק טיפסף מעל ירושלים. כל הבוקר נשמעו מצד העיר העתיקה יריות מנשק או-סומטי, להן לא שם איש את לבו: הירושלי-מים התרגלו מזמן למנגינת המקלע. אך אתה יחד התפשטו באוויר גם צלילים חד' שים: הפזמון החגיגי של הפעמונים שביי

לגינור כורק תעודות של יוצאי ישראלי

פעמונים ונשק אוטומטי

שר את יום הולדתו החדש של האיש שעלה על הצלב כדי שלא תהייה עוד מכונות ירייה.

כבר בשעה 4 בבוקר אפשר היה לראות תור ארוך של ערבים, ערבות, וילדים מזונב לפני משרד הפנים. הם באו לקבל את הרש' יונות לעבור את הגבול ולקחת חלק בתי' פילת המולד בעיר מולדתו של ישו — בית' לחם.

"ברוכים הבאים!" הבאים היו מכל חלקי ישראל: ירושלים, יפו, רמלה, לוד, נצרת ועכו. בשעה 7 כבר הצטופפו ליד מע' בר מגדל-באום, בו הוקמה תחנ' מכס מיו' חדת, נוסף לתחנה הקבועה, שעסקה אותו יום בתיירים ודיפלומאטים בלבד.

סיסמת-ענק מצוירת בצבע כחול, שהג' שם שטף אותה, התנוססה על קיר הצריף על הגבול: "ברוכים הבאים!"

גם מעברו השני של הגבול הופץ הכל לי' קבלת פני הבאים: קציני וחילי ההגיון, לבו' שי כפיות אדומות ובגדי חאקי, יחד עם קבוצות שוטרים כחול-מדים ולבני-חגורות, הקפידו על כך שאיש לא יעבור את המח' סומים האנטי-טנקיים מבלי להיבדק בתחנת' המכס הירדנית. הם אסרו גם בכל תוקף את הצילום (ראה תמונה).

שם ערבי מוזר. אחד הנח' השני התייצבו הערבים ליד שולחן ב'יקורת, הראו את תוכן סליהם: יותים, פ' תות, נעליים גור' ספות, תפוזים.

הירדנים נזהרו ועד מאד שמצ' יתגנב לר' שימות שם ערבי מוזר — שלמה מוזר, או בדומה לו. האו' וחסידיו נאלצו להאזין מר' חוק, בנפש שוקקת, לצלילי הפעמונים ומ' טחי האש האוטומטית.

מפלגות

נאום הברבור

שעה 1.30 אחרי חצות במוצאי שבת אינה השעה הטובה ביותר להטריד עורכי עיתון. אולם הצעירים שהתמסרו לדפוס דבר בשעה זו השבוע לא יכלו לדקדק בעניני נימוסין. היתה להם מטרה חשובה מדי: להזים את דברי מנהיגם.

אותו יום התייצב דוד ליבשיץ, מנהיג המפלגה לאחדות העבודה, לפני מועצת נא' מניו, נאלץ לצערו להיווכח שאין הם נאמנים לו כל עיקר. ליבשיץ רצה אמנם לצרף את מפלגתו למפא"י, אך ביקש להעמיד לה תני'

* כעבור רגע גירש. הלגינור את צלם ה' צולם הזה שחדר לשטח ירדני.

השוכט החדש מאד

סערה
חוקית
סביב

בין משרד המשפטים, בית המשפט העליון, משרד העבודה, יורד לתלאיב, חוזר לירושלים, מלא מרץ, מחייך נותן הוראה שם, נכנס למשרד כאן.

להיות שופט היה זה חלום ילדותו של צבי ברנזון, הצעיר בין השנפטים העליונים (47). עוד בימים בהם קרא ב"חדר" בצפת, עיר מולדתו, על שופטי ישראל בתנ"ך, הצטייר בדמיונו השופט כדמות עליונה.

אומנם, בינתיים בחר הנער בדרך אחרת: בגמר ישיבת ריתב"ז, מהמפורסמות שבישיבות צפת, נכנס בגיל 12 לבית הספר הסקוטי התיכוני. מכל המקצועות אהב ביותר את המתמטיקה והפיסיקה ובעוברו את בחינות הבגרות נעשה למורה-עוזר בבית הספר בו למד.

דרך אגב. משפטים

ב-1929, בזמן הפרעות בצפת, נשרף ביתה של משפחת ברנזון והם עברו לגור זמנית בביתו של מנהל בית הספר. ברנזון הצעיר המשיך להתקדם: הוא נעשה מורה מן המניין בבית הספר. אך לא לזמן ארוך — ב-1931 החליט להרחיב את אופקיו, נסע ללמוד מתמטיקה באוניברסיטת קמברידג'. רק בשעות הפנאי התעניין באנגליה, גם במקצוע המשפטים, נכנס לאולפן של עורכי-הדין בלונדון, כשומע חפשי.

האולפן לעורכי-דין נותן לתלמידיו רק את ידיעת החוק המעשית בעוד שהפולטות למשפטים באוניברסיטות הן המקנות תיאוריה מקיפה ותואר רם יותר. בעודו משתלם במתמטיקה, גמר ברנזון את האולפן כראשון במחזורו.

כשחזר ארצה בשנת 1934, עמד ברנזון בבחינות לעורכי-דין זרים, נכנס להשתלמות מעשית אצל עורכי-הדין ד"ר משה זמורה, אב בית הדין העליון כיום, וד"ר פליכס רוזנבלט, שר המשפטים פנחס רוזן כיום.

הצעה שנתקבלה - במאוחר

ההסתדרות נתנה את ענינה בעורכי-הדין הצעיר והמצליח, הטוען שאיננו ולא היה מעולם חבר מפא"י, מינתה אותו כיועצה המשפטי. בתוקף תפקידו זה, בו עסק מאז 1936 ועד קום המדינה, אחראי ברנזון לחלק ניכר של חוקי העבודה הקיימים בארץ, אותם הגיש והעביר בשעתו דרך ממשלת המנדט בשם ההסתדרות.

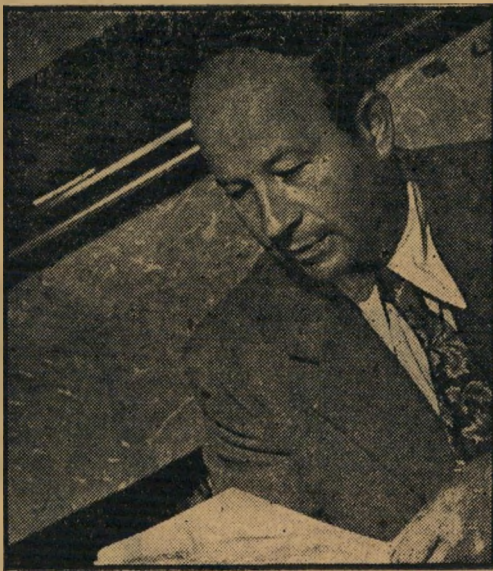
עם קום המדינה עזב ברנזון את שרותו בהסתדרות ועם זאת את התעסקותו בעניני משפט וחוק בכלל. היוצא מן הכלל היחיד: בהיות דב יוסף שר המשפטים, הציע היועץ המשפטי חיים כהן (שער העולם הזה 829) למנותו כשופט עליון. הצעתו נדחתה על ידי הכנסת.

רק עתה, כשחוק השופטים החדש העביר את הסמכות למנות שופטים מידי הפנסת ומסר אותה לידי ועדת התשעה * עלתה שוב הצעתו של חיים כהן על הפרק והפעם נתקבלה. הועדה זו היא שתביא את המועמד בפני נשיא המדינה על מנת להשיעו.

אך הקושי העיקרי מחכה לברנזון רק אחרי ההשבעה: יהיה עליו להוכיח בפועל כי טענות מתנגדיו הן חסרות בסיס. הוא מתכוון לכך.

* בשמה הרשמי: ועדת המינויים, מורכבת משר המשפטים, שני חברי כנסת, שלושה שופטים ושלושה נציגים של עורכי הדין.

סערה כבירה עורר בחוגי עורכי-הדין, וביחוד בין פרקליטי המדינה, מינויו של צבי ברנזון, יועצה המשפטי של ההסתדרות ומנהל משרד העבודה לשעבר, לתפקיד שופט עליון. כל אחד מהם הרגיש כאילו נדחק אדם זר לראש-התור בתחנת אוטובוסים הומה מאדם. כל אחד מהם הרגיש כאילו הולכתו שולל. התפטרות

שופט-עליון מיועד צבי ברנזון
"אין אחרים?"

תו של ד"ר בנימין הלוי, נשיא בית-משפט מחוזי בירושלים ושופט המחתרת לשעבר, כמחאה על אי מינויו לשופט עליון, רק הוסיפה שמן על המדורה.

"בית המשפט שלנו היה המוסד היחיד בארץ שלתוכו לא חדרה רדיין הפוליטיקה", טענו עורכי-דין אחרים. "וכעת משתלמים להכניס גם לבית המשפט העליון אנשי מפלגה".
"האם אין אנשים מוכשרים ומנוסים ממנו?" שאלו אחרים.
"האם אין שופטים שמגיעה להם העלאה בדרגה?"

משנה מקום

בו בזמן היתה דירתו הצנועה של ברנזון בצפון תל-אביב שרוייה באי-סדר כבד ומלאה מזודות. מלבנים בהירים נראו על הקירות במקום בו היו תלויות התמונות. הכל העיד על כך שבעלה-הבית עומד לעזוב את דירתו ולעבור לירושלים. המכתבים מגיעים בינתיים אל ברנזון לפי כתובת משרדו הישן בירושלים: משרד העבודה, בו שימש מאז קום המדינה כמנהל כללי. אך גם כאן מורגש שהוא עומד לעזוב. הכל תוסס: תור המשרות וזן צעד אחד קדימה: ישיבות, מינויים חדשים, דיבורים, דיבורים, דיבורים.

בחור ישיבה

גיבור השעה עצמו נע ונד. עם פסקי-דין בידו הוא מסתובב

אים שלא התאימו לכוחו האמיתי. בין השאר דרש שמפא"י תשנה את שמה, תהפוך מפלגת העבודה העברית לכינוס יסוד חדש, שהוא עצמו ימלא בו תפקיד של בוזאן ישראלי.
לא עניין משפחתי. היה זה יותר מדי לצעירים שליחה כאשר התפגל לפני שנתיים ממפא"י. הם האשימוהו שאין הוא דואג אלא לעצמו, דרשו לנהל בעצמם את המשא ומתן עם מפא"י, כדי להיכנס אליה ללא תנאים, גם מבלי להקים בה סיעה. הם רצו רק לשמור על קיומו של שבועונים מאבק, להי פיצ' בעזרתו את דעותיהם השמאליות-יחסית במפלגה.

אולם ליבשיץ העדיף לנהל את המשא ומתן לבדו. הוא לא הופיע בישיבת המד כירוח, שלח במקומו את שותפתו, חנה למדן. זו סירבה לבקשת המזכירות. כתוצאה מכך נקבעה ישיבת מועצה, שהתכוננה בגלוי לגרש את ליבשיץ ולמנות מן המפלגה. מעשה קיצוני זה נמנע רק על ידי כניעתה הגמורה של ליבשיץ, שנאם בהודמנות זו את נאום הברבור שלו, הודה שדרך סיעותיה, החל מארגון "המרתף" בבית ברנר בתל-אביב, סיעה ב"מפא"י, סיעת לאחדות העבודה במפא"י, נסתיימה בכשלון אישי.

בכל זאת לא התאפק, מסר לעתונאים הודעה שהעלימה את העובדה שנאמר עליו לנהל משא ומתן לבדו. אולם צעירי מפלגתו באי-כח 1000 חברי הסניפים (בעיקר עובדי העולים), היו מוכנים לכך. הם יצאו בעצמם לתקן את ההודעה בכל עתון.

אמר אחד מהם: "ליבשיץ חושב שאפשר לנהל מפלגה כמו עניין משפחתי. הוא טעה".

התפרים מחזיקים

משך כמה שבועות היה נדמה שהתפרים המחזיקים יחד את הטלאים של מפא"י יפתחו, וכי הקיבוץ המאוחד, הרוצה בכניסה לממשלה (העולם הזה 844) ינטוש את חברי ריו, השומר הצעיר שאינו נלהב לכך.

אולם חקתה (או חששות) אלו נתרבו. לפני שהחליטו להצטרף למפא"י מיששו אנשי ליבשיץ (ראה לעיל) את הדופק אצל חברי-הם לשעבר, ביקשו לדעת אם יש סיכוי לפי-לוג קרוב במפא"י, התשובה היתה ברורה: אין.

גיהם מנהיג מפא"י: "אולי בעוד שנה, מי יודע..."

ראש הממשלה

המקום העדין ביותר

בצירף השבדי בשדה-הבוקר ישב דוד בן-גוריון, עטוף מעיל חם, עילעל בעמודי העיתונים של אותו בוקר. מבטו נתקל בכותרת "אהבה אפלטונית" מעל למאמרו של אורי קיסרי, בהארץ. הוא החל קורא את המאמר, שהיה מוקדש לו, מלא שבחים, אך לפתע קפץ ממקומו כשדון נחש. העז קיסרי לסי-עון: "אפלטון אינו גוזר על העבדות".

זה היה ביום ששי. במוצאי שבת הופיע שליח מיוחד במערכת הארץ, מסר מכתב של בן. בן כתוב בעפרון על גבי דף ש נתלש מתוך חוברת. כתב בן. גי: בספר המדינה של אפלטון לא נזכרה העבדות כלל. היה זה מכתב בלתי-זהיר. אפלטון (שמו

האמיתי היה אריסטוקרט, הכניז אפלטון, "הרחב", ניתן לו עקב הצטיינותו כאתלט) היה בן משפחה אצילה, מצאצאי אחרון המלכים של אתונה. השקפותיו היו בהתאם לכך. אך שבעצמו היה פעם עבד, לא הת נגד לעבדות כלל. עיקר דאגתו היתה נתונה לשני המעמדות החשובים ביותר (לדעתו) במדינה: המחזיקים והלוחמים. לאלה קבע צורת חיים קומוניסטית, תוך שיתוף מוחלט של הרכוש, הנשים והילדים. שאר המעמדות עניינו אותי פחות.

חצי תריסר פסוקים. הארץ העביר את המכתב לקיסרי, על מנת שיוהא את מקור רותיו. אולם בינתיים חזר מירושלים עורכו, גרשון שוקן (שער העולם הזה 803). שוקן הבקיא במקצת בכתבי אפלטון, לקח את הס פר הביתה, עילעל בו משך שעות הלילה. בבוקר הכין תשובה: העבדות נזכרת במפורש בספרו של אפלטון.

אולם הפצצה הגדולה באה כעבור יומיים, במכתבו של הפרופסור ארנסט סימון, שפורסם ספ אף הוא בהארץ. סימון הנחית מהלומה כבדה על ראשו של ראש-הממשלה, במקום העדין ביותר.

* בבקרו בסיציליה התיידד עם דיאון, ניסו של דאנוניוס, שליט העיר סירקוז. ביקורתו גלוית-הלב לא מצאה חן בעיני השליט, שמסר אותו לשגריר פולני, על מנת שימכרו כעבד. הוא הובא לאינה, שם שוחרר תמורת סכום כסף. אחרי שחרור זה יסד את האקדמיה שלו, בשנת 387 לפני המסירה.

רגל איטלקית מינוס גרב רשת, עבה מש
נעולה נעל זולה. משוט מה, מושלת יור

רגל מול רגל

רגלה של כוכבונת אמריקאית: 'פה כשל'
עצמה, חטובה, אולם, איננה מעוררת.

המהפכה הא

הסרט האילם, היתה תדה בארה הארכיטיפים של
דואמפ, האשה טורפת הגברים. גברים נהנו כ
הכיפורים שהופצו עליה שהיא בת לא חוקית ש
נמכה מצרית וקצין אנגלי. הסתכלו בגעגועים בת
מינות בהן נראתה לבושת חליק שקוף, כשלהגליה
מיטל שלד שדוף של גבר. אחריה באה גיין הרלן
ששער הפלטינה שלה, פיה הקטן ורגליה היפות עדי
מעוררים געגועים בליבות גברים מזדקנים.
ממלבורן עד טימבוקטו, סבעו הן אופנה בבגדים
נשיקות ותסרוקות. משך שנים היו נערצות יותר
מקליאופטרה או מרגריט גוטייה.

אחריהן נכנסו לאופנה הטיפוסים הספורטיביים
בתקופת מלחמת העולם השנייה: נערות הפין'אפ
שרשרת ארוכה של נערות דקות גזרה, בהירו
שער (לרוב) דמו אשה ליעותה כמו פנינים מלאכ

פנים

פניה של אסתר וויליאמס נעימים,
נחמדים, אך אינם מסעירים הדם.

תלבושת...

תלבושתה של גיין פיטרס מבליטה את גופה,
בלי לעורר בכלל את החיה שבאדם.

(ואו שער)

יש להן שלנו אין? טענו במרירות כוכבות הוליוודיות
רבות, נשקראו בעתונים שסלרק גיבל, גרגורי פק, קירק
דאגלאס ואחרים מנהלים באיטליה רומנים סוערים עם איטלקיות
הטות'עיינים. תשובתם היתה בערך: "אותו דבר — רק יותר!"

משך עשרות שנים נחשב הזוהר ההוליוודי כהגדרה הקולעת ביותר
של היופי, מונופול של אמצעות-הברית של אמריקה. הוליבוד היתה
מטביעה הותם על כל שחקנית שבאה לבית החרושת של החלומות,
והפכה אותה לבובה מצועצעת. גם שחקניות זרות עברו טיפול זה.
אין בעולם מקום בו נמצאות נערות יפות במדה מרוכזת כהוליווד.
ולם מכל האוסף הענקי הזה של עיניים מבטיחות, רגליים מושלמות
רה זקה ושער בלוני צבוע, מפנה הצופה בקילנוע בשעמום את
האשה, הולך קילנוע הסמוך בו מוצג סרט איטלקי.

שלד שרוך ואחרות

ואילו החזה העקורי של סילבנה מנגנו הספיק כבר להכנס להיסטורית הסרטים.

חזה מול חזה

זהו נאמץ מצד חזה של הכוכבת סוזן קאבוט לחקות את סילבנה מנגנו, ללא הועיל.

יומנלקית

160 שנה אחרי המהפכה הצרפתית. התחילה באי מליה מהפכה אחרת. היא לא נישאה על גבי רגליים, כידונים ובאריקדות, כי אם על גופות קמרו-ניים של כוכבות הסרטים האיטלקיות. הסקס-אפיל, שממך שנים נחשב כמלה נרדפת להוליבורד, קבל משמעות חדשה עם צאת הסרט "האורז המר" נעשה מוחשי יותר כשהוא נראה באיטלקית. בעוד שמרילין מונרו (ימין) מלכת המין האמריקאית עושה מאמצים מנוחכים ומוזרים כדי לגרות מת-ברר כי סילבנה פמפניני (שמאל) מלאת הגוף היא סגרה ללא מאמץ ואפקטים צלומיים מיוחדים.

למרות השמלה הדהוייה נראית ג'ינה לולובריגידה מגרה יותר.

...מול תלבושת

חיקי האקסטיקה האמריקאיים: במקום גזרה נעריית דקה, רגליים דקות לא פחות, חזה קטן ומוצק ושיניים תואמות, נתגלתה לפניהם אשה צעירה (19) רחבת ירכיים, בעלת שוקיים מלאות אך חטובות, קווים רכים ועגולים במקומות שהאל הטוב יעד לאשה להיות מלאים, בתקופה "טרום-דיאטית". לבושה היה מכנסיים קצרים והדוקים, לא נקיים ביותר, סודר גברי גדול. שהצביע על חזה משוחרר מתווה. לרגליה היו גרבים שחורות עבות, הצלות יותר מרכבת אחת, שהגיעו עד מתחתית שוקיה. נושניותה היתה ישירה, חיתית וברורה.

האורז המר הפך לסרט הזר המכניס ביותר באמריקה. בגלל הסוג החדש של הסקס-אפיל שהביא.

סרטים בסימטיות

מגלי הכשרונות של הוליבורד התרצצו, כסריטי אחשוורוש, בחנויות גלידה, בקורסים דרמטיים, בנשפים של החברה הגבוהה, בסימטאות נידחות, כדי למצוא תשובה מוחצת למיס מנגנו שאיימה על כל תעשיית

תיות במחרוזת. הן צולמו בבגדי ים, מחזיקות חכה, ביטאטאות את רצפת ביתן במכנסיים קצרים וסודר הדוק, אופות עוגות בהלוקים שקופים.

מחוסר אפשרות בחירה, הסתפק הגבר האמריקאי במושג זה של המשיכה. האמין בריבונותה, עד שראה את הסרט האיטלקי, האורז המר, שחשף לפניו דמות חדשה: סילבנה מנגנו. (שער העולם 'חזה' 843).

לקווים עגולים. רכבת

לעיניו המשתאות התרחשה מהפכה שהרכבה בבת אחת את כל המושגים האמריקאיים על סקס-אפיל. על הכד התהלכה, ירבה, שכבה, רקדה ומתה, נערה כרוצת שער, חודרת מבט, בעלת פה חושני, אף גדול במקצת, וגוף שהפריך בצורה בולטת את כל

פניה של מרינה ברטי, מתוקים פחות, אך היא דומה לחתול פרא.

ל פנים

(המשך מעמוד 7)

מקורית זו, לתוצאות העגומות של עצה אשה.

זנב להשכיר

"היה היה כרם מאורגן. ובכרם המאורגן היה שועל קטן בלתי מאורגן, שועל קטן וחבלני".

במלים אלה פתח בשבוע שעבר עמוס קינן, המעלה רק לעתים רחוקות חיוך על שפתיו, מדור יומי חדש בחרות, בשם שועל לים קטנים (שתי מלותיו הראשונות של פסוק שיר השירים: שועלים קטנים מחבלים כרמים). המלים הראשונות לא היו מקריות, היתה להן כוונה אוטוביוגרפית מפורשת. היתה זו חזרתו של המחמד בין כותבי המדור עוזי ושות' בהארץ בשעתו לזירת העתונות, אחרי שנעדר ממנה, לפחות בשמו האמיתי, משך שנה וחצי.

אפילו בנגב לא משך שנה וחצי זו היה קינן, כמו חברו-לאשמה, שאלתיאל בן יאיר, מחסר עבודה. למרות זכויו במשפט, לא הצליח עמוס קינן לחזור לעבודתו ב"עונו לשעבר, הארץ", או לקבל עבודה בעתונים אחרים ואפילו בשטח אחר. אפילו נסיונותיו להשיג עבודה בנגב יחד עם חברו, עלו בתוהו.

חורשיים לאחר שהצליח חברו סוף סוף למצוא עבודה באריתריאה (העולם הזה 837), גבר גם תיאבוננו של קינן, הוא הציח להשיג את הסכמתה של מערכת חרות להעסיקו. אמר הוא: עכשיו כבר לא איכ"פ לי אצל מי אעבוד. אני מוכן להיות חרב להשכיר, ובלבד שיהיה לי למי להשי"כר אותה" במקום חרב. בחר סמל מתאים יותר: זנב-שועל, אליו מחובר לפיד בוער, זכר לשועלי שמשון. נחמתו היחידה: המע"רת לא דרשה ממנו במפורש להתאים את מדורו לרמה המפלגה המוציאה את העתון, השאירה לו חופש-פעולה במדורו. בכך נדחתה לחקופה בלתי-ידידותה-מראש תוכניתו הנואשת של קינן, לצאת לחוץ-לארץ, לחפש את לחמו מעבר-לים.

הכנסת

סינמה חוקית

משך יום אחד בשבוע שעבר שבתה ה-עבודה באולם הכנסת. האמתלה הרשמית היתה לתת לחקידות הדומנות לסיים את עבודתן. אולם ח"כים רבים תפשו את המצב

מגורש אריה אנקר

"מה שזורעים, קוצרים!"

לאמיתו, להציגו איש את רעהו: "בואו, יש סינמה!" הסינמה התקיימה בקומה השניה, באולם הוועדות. המארגנים היו שתי חברות הו"כ, נים, כרמל וגבע, שביקשו להראות את תרצתן לחיכים, על מנת לשכנעם להעביר את הצעת החוק שתחייב את בעלי בתי-הקולנוע להציג יומן עברי בכל הצגה (העולם

...מייסד המדור היה בנימין תמוז, כיום עורך השבועון הארץ שלנו. עם נסיעתו ל"חוף-לארץ, בשעתו עבר המדור לידי עמוס קינן, הוצא מידינו מאז הואטס בהנחת הפצצה בביתו של שר התחבורה לשעבר, דוד צבי פנקס, נמסר לאריה זיו, חבר המערכת גם הוא. * פרט לתקופה קצרה, בה צייר קריקטור רה יומית בהארץ בשם הכושי, שהופסקה כעבור חודשיים על ידי העורך.

הזה 839). היה זה הנסיון הגדול הראשון לנהל בכנסת מסע תעמולה מאורגן כמעט בנוסח אמריקאי.

תעמולה חיים. מסע זה לא היה מיותר. חברות היומנים נתקלו בהתנגדות עקשנית לאורך כל החזית. כמה עתונים הפגינו אותם במאמרי מחאה. אפילו בקרב החיכים נש"אלה השאלה: "האם אפשר לכפות צרכי-תרבות על האזרחים,"

האמת היתה שלא האזרחים היו זקוקים לכפיה, אלא בעלי בתי-הקולנוע, שהעדיפו להציג סרטי-תעמולה זרים, שלא עלו להם כסף, במקום להציג יומן ישראלי העולה במצללים. גם הנימוק השני, שמתן הגנה חוקית תעורר את חברות היומנים לחלק ביניהן את השוק ולהאמיר את המחירים לא היתה נכונה. לפי החוק המוצע ייקבעו המחירים על ידי ועדה מטעם הממשלה.

בינתיים הבטיחו החברות לצאת להתחרות אמיתית ביניהן, להוציא כל אחת יומן ל"ש" בוע. אם תתגשם הבטחה זו, יוכל הקהל עצמו לבחור בין כרמל, השם את ההגש על אינפורמציה, לבין גבע, הסומך יותר על פרשנות מבדחת *.

המשק

הא צר במיצר

מאז החלה הלירה הישראלית להתדרדר ב"מדורן, היה האוצר מוכרח להכנע לתביעות היבואנים, משקיעי ההון והחולשים על ה"מגביות בחוץ לארץ. לקבוצה להם שער חלי"פין גבוה מהרשמי עבור הדולארים שהם מכ"ניסים לארץ. הם טענו שלא יוכלו לבצע את המטרות שלשמן אספו את הכסף, אם יקב"לו לירות ישראליות כה מעטות עבור הדור"לארים הרבים שהם מכניסים, והאוצר נאלץ להכיר בצדקתה של תביעה זו.

אך מרגע שהכיר בה, נכנסה המדיניות הכלכלית למבוי סתום: בו בזמן שהאוצר נאלץ לשלם לירות רבות עבור הכנסותיו ב"דולארים, קיבל לירות מעטות עבור הדור"לארים שהוציא. הסיבה: לכל המצרכים ה"חיוניים נקבעו שערים נמוכים, כמו פרו"טה לדולאר עבור סוכר, חיטה ושמינים או לירה לדולאר עבור דלק. מאחר שלמשקיעים נאלץ האוצר לשלם 1.8 ל"י לדולאר ולמג"בית 1.4 ל"י לדולאר, היה ברור שבקרן ה"חליפין ייווצר גרעון ענקי.

קואליציה, קשה יותר. כשהגיע גרעון זה לעשרות מיליוני ל"י, דרש לוי אשכול, שר האוצר, לבטל את כל השערים הנמוכים. אמנם, גם לפני כן הועלו למעשה השערים עליידי כן שהוטלו על המצרכים מסי"עקיפין שונים: תשלומים לקרן הש"וואה, קרן תמורה, קרן חליפין ואחרים. אך הגרעון הצטבר בכל זאת. דרש שר האוצר: שער של לירה לדולר לייבוא המזונות החיו"ניים, 1.80 ל"י לדולר לכל שאר הייבוא.

ברור היה שצעד זה ייקר את כל המזונות במידה רבה, וייצור בעיות חמורות: ישנן כיום בארץ רבבות משפחות שהתקירות מחיר הלחם תחריף את הרעב, פשוטו כמשמעו, ה"שורר בהן. מהר לכן דובר הממשלה להס"ביר: הדבר לא יגרם לעליית מחירים, משום שהאוצר יחתר על מיסי העקיפין שהיו נהר"גים עד כה ומחיר המזונות יישאר במקומו.

אולם רק מעטים נרגעו: גרעון האוצר ב"קרן החליפין גדל והולך, עובדי המדינה מקבלים את משכורתם באיחור רב ותוכנית הפיתוח מתעכבת. אין להניח שבאורח פלא יימצאו מקורות כספיים חדשים לכיסוי ה"הסדרים.

אובנם, קרוב לתדאי שההתקירות לא תחול מיד. כי ככל שמצב האוצר קשה, הרי מצב הקואליציה קשה עוד יותר. הציונים הכל"יים, העומדים אולי על סף עזיבת הממש"לה, מעדיפים להשאיר את מבצע ההתקירות לממשלה הבאה.

קיבוצים

אחפשים: צדק

"אני מציע שהחברים העובדים בכל ענף יבחרו מדי שנה במנהל הענף", אמר אריה אנקר, החבר החדש, באספת החברים ב"רמתי"וחנן. היתה זו הצעה רגילה שכמוה נשמעות רבות באספות רבות, אולם היא קבעה את גורלו של המציע.

כשהתישב אנקר, מניצולי המחנות בא"י

* כתובה בידי פזמונאי הפלמ"ח חיים חפר.

נתנע מזכאל גרינוולד

"יש לי הוכחות"

פרבר אשם, לא הטיל עליו עם זאת כל עו"ש.

בינתיים נתקבל אנקר כחבר בקיבוץ אחר. הוא מרוצה מביתו החדש, וביתו ה"חדש מרוצה ממנו. אך זכר הדברים שקרו ברמתי"וחנן אינו נותן לו מנוח. הוא מת"רוצץ בין ההסתדרות למפלגה, דורש בלי הרף פיצוי מוסרי על כל מה שעוללו ברמתי"וחנן. "זה היה סאדיום! ברבריות!" אמר. "האם מותר לעשות דבר כזה? בדרך זו הורסים את כל המבנה של הקבוצה. כי חקלאים הם צריכים לדעת — מה שזורעים, את זה קוצרים!"

משפט

צדק, צדק תרדוף

מלבד המקצוע בו הוא עוסק, יש לכל אדם גם חובבות מיוחדת לו, בה מתגלה אי"שיותו האמיתית. אחד בונה טיסונים, שני מ"טפס על הרים, שלישי אוסף בולים, רביעי לוקח בכל רגע פנוי חכה ויוצא לדוג דגים.

למלכיאל גרינוולד (72) יש הובי בלתי רגיל במקצת: הוא כותב. לא שירי אהבה או סיפורים ממלאים את סלי העורכים — כתביו של גרינוולד הם מסוג אחר לגמרי, הם מכילים קיסרוג חריף על מספר רב של אנשים, מגיעים לקהל מצומצם תחת הכור"הרת מחתבים אל חברי במדורו (פנימי ו). אך בין המקבלים נמנים גם כמה אנשים בלי תי מפלגתיים וכל מערכות העתונים.

חג-מולד באנגליה. כל מילה שניה במכתבים אלה יכולה להיות נושא נכבד ל"משפט או להוצאת דיבה. משפטים כמו "עריק, מוזיק תעודות וגייבור העולם התחתון" או "עמוס בן-גוריון, סגן מנהל המשטרה ביש"ראל, איש עסקים מצליח ובעל הווילה חדשה בהרצליה, הפליג גם השנה, כימים ימימה, לאנגליה כדי לחוג את חג המולד בחוג ה"משפחה! השבח לאלוהים!" — מפוררים במכתביו בכל שורה שניה כמעט.

אך רוב קורבנותיו העדיפו עד כה, משום מה, שלא להגיב על האשמותיו הוותכות של גרינוולד. הראשון העומד להביא אותו לפני בית הדין, ב"17 ביאנואר 1954, הוא היועץ המשפטי של ממשלת ישראל, חיים כהן (שער העולם הזה 829). האשמה: ה"צאת שם רע על ד"ר ישראל קסטנר, סקיד גבוה במשרד המסחר והתעשייה, נגדו הטיח גרינוולד שורה ארוכה של האשמות, המ"ש"תרת על יותר מששה עמודי סטנטיל צפ"י, כינה אותו בין השאר, "משתף פער"

הארץ

עברתי על רשמית הבנים ששרתו אתי בגורו, עברתי אפילו בשפתיהם (מכתבים בעולם הזה).

רחיל שיר, חיפה הדרך לנשואין רצופה שפתיים טובות. המשחק נערך בפתחת-תקוה ונסתיים בתל-אביב (הבקר).

י. ג. תל-אביב ועוד רגלו נטויה. בלילה ירדה הטמפרטורה בירושלים שתי מעלות למטה מנקודת הכפור ואי"לו במשך יום-אחמול היתה ב-101 מ"ל"לות מעל לנקודת הכפור (מערב). מ. רושציק, תל-אביב בצנורות הרותחים קפאו המים.

בטעות, צעקה

שניות מספר לפני שידור תוכנית הרדיו חביבת-קהלילדים ושיועד לשאול, המשודרת בקול ישראל מדי שבת, נשמעה צעקת "שקט!" לא רכה ביותר מפיו של עורך התוכנית רח"קול שמואל ריון, שהופתע לשמוע, מאד, חר יותר שצעקתו שודרה, שלא בהתאם ל"תוכנית מעל גלי-האחר, הסיבה: ששון ה"אולפן, לפיו פעל, "שמואליק", פיגר בשתי דקות.

כשנשאלה יפה (זה הסוד שלי) ירקוני, כוכבת הזמר, חודש אחרי היחולל בתה (השניה), תמר, מדוע בחרה לה דחוק שם

חלף הניע בידו בתנועת יאוש: אילו היה בידיו סכום כזה, לא היה חושב על משפטים דחוקא. במקום זה, היה נכנס למסעדה הקרובה ואוכל ארוחה טובה. הוא לא זכה לכ"זאת מזה זמן רב.

דרכי אדם

הגתופף העיור

אפילו לולא היה עיור, לא היה יכול רח"מים סביח לבחור במקום טוב יותר ממדר"גה של מסגד נטוש בסימטה יפואית כדי להתשיב, לתופף בתוף ולשיר שירים עצוי בים וארוכים על יופי ואהבה, אותם לא ידע הזמר.

לעתים קרובות הוא בא ממעברת רמתיים

בחורים חשודים בספרות בכרטיסי קולנוע, ביניהם גם את ברציון מזרחי. לשווא ניסה ברציון לצעוק, לשכנע את השוטרים: "מעולם לא ספסרתי. לעולם לא אספסר. אני חף מפשע!" לתדהמתו, נוכח שכל חבריו למעצז צעקו דברים דומים, לא עשו כל רושם על השוטרים.

כך עברו שתיים וחצי, עד שהאנשים נחרקו ומזרחי שוחרר. יחד עם עוד אחד מה"נעצרים, השאר נשארו לחקירות גוספות.

"זה כבר קורה" לי בפעם השניה, אמר ברציון במרידות. "אני פשוט פוחד כבר להתקרב לקולנוע מבלי לשאול את השוטרים אם מותר או אסור". הפתרון עליו הוא חושב: להעביר את מקום שעשועיו לח' לונת הראחה של התיאטרונים. שם הסכנה אינה כה גדולה, יחסית.

דרכי חיים

פרא שלא השתגעתי!"

ברחובות, במשרדי עורכי הדין ובמערכות העיתונים, או בכל מקום אחר, מחפש חלף רייון את הצדק. חלף הוא אחד מן היהודים שניצלו ממות במחנה השמדה נאצי. הוא שוחרר עם מספר חרות על זרועו וזכרונות חרותים בלב. אולם למזלו היה לו מספר גוסף: מספר של אשורת כניסה לארצות ה"ברית.

בבוקר אחד הופיע אמבולנס, לקח את חלף וגד רצונו לבית-חולים. היה זה בית-חולים לחולי רוח, כפי שהבחין מיד. כל מא' מציו לשכנע את הרופאים כי אין זו אלא טעות, וכי הוא בריא בגופו וברוחו, עלו ב' תוהו, בינתיים, אחר את המועד התייצבותו בפני ועדת ההגירה ואשרתו התבטלה. "זהו! הסברה לכל מה שעשו לי", אמר חלף במ' "חרות". משהו מכר באמצעי שפל זה את האשרה שלי למשהו אחר.

שיטות האינקוויזיציה. "כעת אני בטוח", הוסיף, "זה לא היה בית חולים בכ' לל, אלא מוסד משטרה בו ניסו להוציא מ' אנשים סודות פוליטיים ופוליטיים על ידי הלם חשמלי וזריקות. ההלם היה גורא", נזכר חלף.

לדבריה, איימה עליו האחות הראשית ש' לא יוציאוהו לעולם מבית-החולים אם לא יסכים להגר לישראל. "לא הסכמתי, אבל צילמו אותי וגד רצונו, הוציאו לי תעודות מזויפות וזייפו את חתימתי. כך נשלחתי לישראל".

חלף לא ראה הרבה את הארץ אליה הובא באונס: ישר מן האניה נשלח לבית-החולים לחולי רוח בעכו. "גם זה מוסד משטרה, ה' משתמש בשיטות האינקוויזיציה. פלא שלא השתגעתי אחרי כל המוסדות האלה."

למכנסים אפורים, טלאים. לפני

לה מושע עם הרוצחים והגולנים הגאזיים, "מחבל במפעלי ההצלה של יהדות הונגרי" יח". "מנהל כספים מפקפק וכו' וכו'". ה' "וכו' וכו' רומז כי לגרינוולד היתה עוד שורה שלמה של האשמות אותן לא פירט, אם מחוסר מקום ואם מסיבה אחרת.

מורה לשר-התחבורה. גרינוולד עבר לכתיבת מכתבים לא מזמן. בחוץ-לארץ, טען הוא, היה עתונאי וערך את עתון המזרחי צייטשרפט. "גם עכשיו", טען בהחליקו על זקנו הקצרצר, "אני משמש כתבי-חוף לעתוני גרמניה, הונגריה וצרפת". הוא לא פירט את שמות העתונים.

בחיוך נעים, אך בקול חלש, סיפר על הימים בהם היה מורה של שר התחבורה המנוח, דוד צבי פנקס, והרצה על פילוסופי' יה באוניברסיטת בודפשט. לאחר מפלת ה' נאצים עבר מהונגריה לצרפת, ומשם, לפני 15 שנה, לירושלים, בה רכש בית-מלון. את כל זמנו הפנוי מהנהלת המלון הוא מקדיש לכתיבה, חוץ משבתות. בשבת, ככל יהודי הגון בן גילו, הוא מבקר בבית הכנסת, כיאה לעסקן פעיל של המזרחי.

גזירה משותפת. בדבריו על קסטנר, איבנו בנפש, מתרומם קולו של גרינוולד ועיניו נוצצות. "מדוע נסע קסטנר לנייצי' ברג, להעיד לטובת הרוצח הנאצי קורט בכר? שאל, במושכו את שרולו של בן שיחתו. "מדוע? כיוון שקורט איים עליו לספר את האמת בענין 130 אלף הדולאר ש' נגולו על ידיהם במשותף. בעצם, את הפר' טים אתה יכול לקרוא במכתבי".

הוא שלח את ידו לתוך מעל-החורף, הר' צא מהכיס הפנימי כמה טפסים של מכת' בים אל חברי המזרחי (פנימי'!).

משטרה

האיש הנכון במקום הנכון

אליעזר שילוני, ראש המחלקה הפלילית של משטרת ירושלים, החמיר את מבט עיניו הכחולות וליטף את סנטרו הבולט: "מספר ההתפרצויות והגנבות בירושלים עלה באופן ניכר מזמן האחרון. הגיעה השעה לערוך סריקה כללית."

שילוני איננו מן האמרים ואינם עושים. בערב יצא במכוניתו, פקד דרך המשדר על הניידות שהתפורו בינתיים בכל העיר. בנזכ' חותו של קצין גבוה, עשו השוטרים את כל המאמצים. 30 חשודים נעצרו לחקירה ורק מאוחר יותר שוחררו 17 מהם.

כשחזר שילוני הביתה מאוחר בלילה, היה עייף אך שבע-רצון. אולם להפתעתו מצא את הבית מואר ואת הדיירים ערים: בו בזמן שעסק בתפיסת גנבים, נפרצו בבית בו גר שתי דירות ורכושן נשדד. סך הכל

זמר רחוב רחמים סביח וקהל עין הרע

זה, השיבה: "זהו אחד השמות היחידים שטרם הופיעו בשירים שלי."

עם דחיית משפטו נגד הארץ, לא שקט זלמן שניאור, המשורר המזוקן והרגיש לכבוד עצמו יותר מאשר לכבוד אחרים, פירסם ב"דינות-אחרונות מכתב תוקפני בו כינה את סופרי העתון, "ארחי פרחי העושים שם במלאכת הרפרוטיז', כלומר אלה שסוחבים שם פגרי חתולים מאשפות ומשליכים אותם לתצרות שנואות..."

סופר בעל-זקן אחר, יהושע (ר' בנימין) התלמי, השיב לדרישה לקחת חלק בפעולה נגד המיסיונים בהצעה מקורית: להקים מים' יון נגדי, המכון לגייר את נוצרי ישראל, שיאלץ את המיסיונרים להקדיש את מרצם לחינוך האמונה בעדותיהם.

למלחמת דת קנאית יצא גם ראש עיריית טבריה, איש מפא"י משה צחר, שלקח ב' שבוע שעבר את כל בשר החזיר שנמצא באחד ה'איטליזים', שרף אותו במו ידיו, לעיני העוברים והשבים ברחוב, אחרי ש' שילם את מלוא תמורתו לבעל האיטליו.

בתוספת ריקודים

אמר נחום גולדמן, חלקי-התסרוקת, יו' שביא-ש הסוכנות היהודית, ברצותו להזהיר את באי כינוס הועד הפועל הציוני מפני התי' נחנות הציונות: "על כל אחד מכם להוכיח שהוא עדיין בין אלה היכולים לעשות משהו". הוכחת השומעים: מחיאת כף כללית וטוערת עם פתיחת הצגת מחזהו בערבות הנגב ב' פאריס (העולם הזה 844), התבשר יגאל (דוד גבר) מופיניזון כי המחזה מוצג עתה גם בניו-יורק על ידי הלהקה היהודית פולקס ג'מ, ששינתה את שמו למקרב על הנגב, הוסיפה לו כמלגה שירים וריקודים.

בתום שבוע לירידת הבכורה של השלג בירושלים עדיין נשאר בחצר בית-השידור זכר בודד לגולם השלג אותו הקימו אנשי קול ישראל: סיגור עבה, תרומת מנהל מח' לקח המוסיקה, קראל סלומון, לציונו האי' שי של הגולם.

במסיבה לכבוד החלמתם של עורכי העולם הזה, הכניס מבקר הקולנוע המזוקן והממוש' קף של הארץ מירד (שמעון הדמרא) "שי' (ראה במדינה) מטבע מנדטורית בת 2 מיל לפיו, הוציאה חזרה בתשובה על הדרישה לשאת נאום: "אין מילים בפי!"

באותה הזדמנות חלק עורך-הרדיו תמיר מחמאה לאחת הנזכרות, ששאה (כמו האחרות) חן בעיניו: "את כל יום נראית יותר יפה. היום את נראית כמו מחר!"

ליפון, שם הוא גר עם הוריו הזקנים, אותם הוא מפרנס. במוסד לעזרים למד רתמים מק' צועות אחרים: לעשות סלים ומברשות. אך לא רוצים לתת לו עובדה. באין ברירה, הוא מתופף ושר. אך אין דבר — הוא אוהב זאת. אפילו כשקלע סלים, היה שר תמיד — יש לו רפרטואר מקיף של שירי יופי ואהבה וגם מזמורי מלחמה וגבורה.

בבגדו, עיר בה גר לפני שבא ארצה, היה הולך למשתאות ותהונות ושר ומנגן. שם היתה לאביו חנות קטנה למסרקות.

לא תמיד היה רחמים עיור. הוא התעורר בגיל 3. עד אז הוא היה ילד יפה עם עינים שחורות ומבריקות. הקרובים שילדס היה חולה ומכוער, שנואו וקנאו בו. הם שמו עליו עין הרע.

פעם ישב בבית ופתאום האדמו' עיניו. אביו לקח אותו לרופא מלומד, וזה נתן להם רפואה חמה מאד. כששם האב את הרפואה בעיניו, נשרפו הן ומאז הוא עיור.

אך אין דבר, הוא אינו מצטער. אביו אמר לו לעתים קרובות, שהוא בר-מזל על כי אינו מסוגל לראות את אשר האנשים עושים.

אפילו אילו היה רחמים סביח זמר גדול ומפורסם, לא היה לו קהל מבין יותר מאשר האנשים בסימטה הצרה של יפו. הם זורקים לו מטבעות לתוך מטפחת פרושה על הרצ' פה, מכבדים אותו במאכלים וממתקים ומא' זינים לשיריו על אהבה ויופי.

הווי

מים שקופים חודרים עמוק

בירושלים החליטה מועצת הדיינים להתיר למתגיירות, החייבות להיראות לפי המסורת לפני בית-הדין הרבני כשהן סבולות במקוה עד צוארן, ללבש חלוק מיוחד בשעת ה' בילה, משום שמי המקוה החרישים שקופים יותר מקודמיהם.

עקב אכילס

באילת עצרה המשטרה שני תושבים ש' סוליות נעליהם התאימו לעיקבות שנמצאו במקום-גניבה, שחררה אותם אחרי שהתברר כי כמעט כל תושבי אילת נועלים נעליים אלה, הנמכרות בהמסביר לצרכן.

אם אין לחם

בתל-אביב הופיע ספר בישול שיעץ לקו' ראותיו, בין השאר: "אם באו אורחים ב' אופן בלתי צפוי ואין בבית דבר להגישו, חתכי צלי-עגל קר בכמות הנחוצה."

מחפש צדק ודף רייון ארוחה טובה

של הגנבות באותו לילה בירושלים: 7.

הסתכלות מסוכנת

קולנוע הוא השעשוע היחיד של בן ציון מזרחי (25) צנום הגוף. ליתר דיוק, שעשועו היחיד הוא ההסתכלות בתמונות המוצגות בחלונות הראווה של בתי הקולנוע. כי זה כמה חדשים מזרחי הוא מחוסר עבודה וקניית כרטיס היא למעלה מיכולתו.

אך בשבוע שעבר התברר לו כי שעשוע אנוע זה אינו ניתן בחינם: בשעת התי' קהלות ליד קולנוע חן, תפסו השוטרים 30

רת

ליל שקט

ליל שקט,
ליל קדוש...

בחמש יבשות שרו מיליונים באחד הערבים השבוע את שירו זה של רופא אוסטרי לכי בוד הגבר היהודי מנצרת, שניסה לבשר לעולם את בשורת השלום.

חג המולד, החג העיקרי לעולם הנוצרי כולו, לא נולד עם ישו, אמנם, הכנסיה הרומאית פקדה לחוג אותו רק במאה החמישית, כדי להיום טענות מסוימות שפשטו בין כיתות פורשות. אולם האמת הפשוטה היא שהחג הוא פגני ועתיקיומין, ודווקא הצד הפגני העמוק שבו הוא המעורר את ההדרגה העמוק בין אנשי המערב.

המנהג להכניס עץ הביתא ולקשט אותו בקישוטים מלבבים, הוא רומאי מובהק. ייתכן שמקורו בין הגרמנים העתיקים, שחגגו את ליל ה-25 בדצמבר כתודה לאלים שהחלו מאריכים שוב את ימי החורף. הכנסיה יכולה להילחם במנהגים פגניים אלה. במקום זה עשתה משהו הרבה יותר פיקח: היא בלעה את החג כולו, יחד עם העץ, הקדוש המועדן המחלק מתנות וכל שאר מסורות הדורות.

כשהתקבצו השנה המשפחות מסביב לעצים בקנדה, באפריקה הדרומית וגם בישראל (ראה במדינה) יכלו לחוג את חג השלום תוך הרגשה שאמנם אין השלום שורר בעולם, אולם שאימת המלחמה רחוקה השנה יותר מאשר בכל עת אחרת בחמש השנים האחרונות.

ברית המועצות
השוחד השלישי

הטרויקה, שלישיית הסוסים המושכת ב-עגלה, היא מראה מסורתי ברוסיה. כשי נעצרה העגלה הסובייטית עם מותו של סטאלין, לא היה זה אלא טבעי ששלושת

הנסיכה מרגרט ומחזר הגרוש גורש

הסוסים העיקריים של המשטר יחליטו למשי כה בצוואת. היו אלה המפלגה הקומוניסטית, בהנהגת מאלנקוב, הצבא, בהנהגת המרשל והבולשת הפוליטית, בהנהגת בריה. הנהגה העיקרית מן המצב היה דווקא בריה, שזמן קצר לפני כן החל מתגלגל במדרון.

הבולשת שלו הואשמה בכך שלא גילתה בעוד מועד את מזימתם של הרופאים היהודיים. אולם עתה היה צורך בו ובכוחו שוטרי. הוא חזר לגדולה. מעשהו הראשון היה לטהר את הרופאים, לאסור את כל אותם שנתנו יד למזימה נגדו. הרבה ראשים התגלגלו בהזדמנות זו.

אולם איש בעולם אינו אוהב בלש. פחות מכולם אוהבים אותו החיילים, ביניהם קצינים כמו המרשל רוקוסובסקי שעברו בעצמם את מרתפי החקירות של הג.פ.א. לכן לא היה כל קושי ליצור ברית בין שני השותפים האחרים — מפלגת מאלנקוב והצבא — נגד השותף השלישי. ברית זאת חדרה ללב של בריה בצורת כדור רובה.

אלא שבזאת לא נסתים העניין. לא יכול להיות הסדר סופי עד אשר יוחלט סופית. מי החזק בין השניים הנוותרים. לו היה מנהג בברית המועצות להתערב על סיכויים פוליטיים, היו הסיכויים 1:10 לסובת מאלנקוב.

בריטניה
הגיב הגרוע ביותר

אם תמות מחזר הוד מלכותה אליזבט השנייה, מלכת בריטניה ואירלנד הצפונית והשטחים שמעבר לים, מגינת האמונה, יהיה ראש בית המלוכה הבריטי גבר גבוה המחזיק במה שנקרא „הגיב הגרוע ביותר ב-אנגליה“.

גבר זה נמצא עתה יחד עם אשתו במסע מפרך של ששה חדשים על פני כדור הארץ, בו יראו כמה מיליונים אנשים את פרצופו.

חופש לנסיכה. החוק שמינה את פיליפ, דוכס אדינבורו, לראש בית המלוכה ולעוצר במקרה של מות אשתו, במקומה של נישתו החיננית מרגרט, הועבר בבית הנבחרים ערב צאתו למסע זה. מגמתו היתה ברורה: אם מרגרט לא תהיה המועמדת לתפקיד העוצרת, תהיה יותר חופשית בחייה הפרטיים. אם שוב תרצה להתחתן עם צעיר חביב אך בלתי מתאים לרמה המלכותית, לא תצטרך לחשוש מפני הצעקות הנדהמות של הכנסיה ודעת הקהל השמרנית.

בצורה זו זכה הדוכס שבפעם הראשונה הוכנס תוכן כלשהו לתפקידו, שהיה עד כה ערפלי ביותר. כבעל מלכה אין לדוכס מה לעשות. בעוד אשתו יושבת לבדה משך שלוש שעות ביום וחוחמת על ניירות, מת-ראה עם שריה ומקשיבה להצאותיהם, אין הדוכס יכול אלא לעסוק בתפקידו ייצוגי, מבלי לעורר, חס ושלום, את הרושם שהוא עוסק בפוליטיקה. אין האנגלים אוהבים שבעלי מלכותיהם מתערבים בענייני המדינה, וכאשר הנסיך הבעל האחרון עשה זאת, לפני 100 שנה, האשימוהו ב„בגידה“.

שיכור ופיקח. תפקידו של הנסיך הבעל לא היה אף פעם מן הקלים. הראשון היה פיליפ מספרד, צעיר עצוב ויהיר בן 27, שנשא ללא אהבה את מרי טודור, שהיתה מבוגרת ממנו ב-11 שנה. הוא חשב את עצמו למלך, נתן פקודות לאשתו, בילה את רוב זמנו בספרד. כשמתה המלכה, ארבע שנים אחרי נשואיהם, שמחו הבריטים שיכלו לסלקו.

השני היה הנסיך ג'ורג' מדנמרק, בעלה של המלכה אן. הוא נחשב לטיפש, נזכר בעיקר עקב האימרה שנאמרה עליו: „נסייתי אותו כשהוא שיכור ונסייתי אותו כשהוא פיקח, אך גם כך וגם כך אין הוא שווה כלום.“ השלישי, והמפורסם ביותר, היה הנסיך הגרמני אלברט, בעלה של המלכה ויקטוריה. בשנים הראשונות היה בלתי אהוד, נחשב לזר. השפעתו על המלכה שהעריצה אותו, גם היא לא מצאה חן. רק במאוחר זכה להערכה כללית.

ארמון הזכוכית. הנסיך הבעל הנוכחי דומה קצת לאלברט, שהיה אביאביסון. משפחתו גרמנית, החזיקה פעם בכס המלוכה היווני, דבר המסביר מדוע נחשב פיליפ ליווני אף הוא. בתפקידו נתגלה כאדם רציני, שעיקר עניינו קידום התחיה התעשייתית והמדעית של בריטניה. נאומיו בכיוון זה עוררו שבה כללי.

בין הגאותיו המעטות נמנית תשוקתו לסירה. לא מכבר עוררה קנסיכה שערוריה כזאת, כאשר נודע שהתאהבה בגבר גרוש, מגבורי חיל-האוויר המלכותי. הכנסיה הבריטית, בדומה לכנסיה הרומאית, מתנגדת בחריפות לנישואי גרושים.

בבתי-חרושת, לפעמים משך ימים שלמים. בהזדמנויות אלה הוא רגיל לבדוק כל מכונה, לחקור ארוכות את הפועלים.

כשנתמנה למרשל חיל-האוויר המלכותי, למד לטוס. זה היה לפני שנה. מאז הרבה להמריא, לפעמים כמה פעמים ביום. אך מלבד טיסת סולו אחת, שהיתה דרושה לקבלת התעודה, לא הרשתה לו הממשלה לטוס לבדו אפילו פעם אחת, צירפה אליו מדריך-טיס מקצועי.

היה זה אופייני להגבלות העוצרות את תנועתיו של הגבר המפורסם ביותר בברי-

אליזבט ה-2 ופיליפ העוצר נעצר

טניה, שחי כל חייו בארמון זכוכית, כמו כוכב קולנוע, מבלי שיוכל, כמוהם, לעשות ככל העולה על רוחו. אמר בשעתו הנסיך אלברט:

„אני בעלה של המלכה, המורה והאב של הילדים המלכותיים. המזכיר הפרטי של השליטה הריבונית והשר התמימי שלה.“

אזניים נקובות

בישראל העתיקה היתה האוזן הנקובה סמלו של העבד העברי הנרצע, שסיביר צאת לחופשי גם אחרי שבע השנים הקבועות בתורה. בבריטניה המודרנית משמעות הסמל כמעט הפוכה — האזניים הנקובות שייכות למיטב הנשים הרצות להידמות למלכות.

אופנה זו גברה מאז החלה המלכה מצ' טלמת אחרי הכתרתה רק כשאזוניה מקור שטות בעגילים. הסיבה לכך נתגלתה החדוש, שעה שבתוכנית הטלביזיה של הבי.בי.סי. הופיע סיריל וילקיןסון, נוקב אוזניים מק' צועי. סיפר כיצד ביצע את תפקידו באוזני המלכה, אמה ושתי דודותיה. אשה בעלת אוזן נקובה היא, מובן, שפחה נרצעת לעגרי ליה, מאחר שאין היא יכולה להציג לראאה את הנקב החשוף.

כתוצאה מכך עלה ייצור העגילים ב-400%, הודיעו רוב המפעלים שאינם יכולים לקבל הזמנות אלא בעוד תשעה חדשים. אחוז בעלות האזניים הנקובות, שהיה עוד לפני שנותים 5% מבין עונדות העגילים, כבר הגיע ל-30%. יצרני העגילים לא הצטערו על כך כלל — מובטח להם שוק בטוח עד אשר תמות הליידי הנרצעת האחרונה.

היצרנים לא חלמו על-כך כלל. אך במהרה התברר כי מספרם של מעריצי-המלוכות גדול לא רק באנגליה, אלא בעולם המערבי כולו. באורח בלתי-צפוי התחיל ייצוא העגילים דמויי-הנטיפה, שבקצותיהם מתנוצצת פנינה מארכת, האופנה החביבה ביותר על המלכה, להתח סעיף חשוב והולך. במאון המסחרי של בריטניה.

האוזן הנקובה עלולה, לפתע, לתרום משהו לאיזון המאון הבריטי, שהוא צרור נקוב לא פחות.

ארצות-הברית

מין וכסף

האדם החשוב ביותר בארצות-הברית, אחרי דווייט אייזנהואר וג'ון מק'קארתי, הוא פרד פסור לזואולוגיה שהמיר את החיות בנשים. שמו אלפרד צ. קינסי. ספרו האחרון, „ההתנהגות המינית של הנקבה האנושית, (העולם הזה 828, 827) נמצא בדרכו לתפוצה של מיליון טופסים בארצות-הברית, נוסף על תפוצת התרגומים בתריסר שפות.*

לפי כל הסימנים, ד"ר קינסי צריך להיות משהו קרוב למיליונר, אולם אנשים שבידיהם רהיט החדוש מצאוהו חי בנסיבות צנועות, כפי שחי לפני עלייתו המפתיעה לפרסום עולמי.

מה הוא ירע עלי... המופתע ביותר מן ההצלחה היה קינסי עצמו. הוא עסק שנים רבות במחקר שרצים שונים, אסף בעצמו, בעזרת אשתו, שלושת ילדיו ועוזריים אחרים, שלושה וחצי מיליון דבורים לשם כתיבת ספר לימוד. באחד הימים נתבקש להשתתף בהדרכת קורס סטודנטים באוניברסיטה שלו על ענייני מין. לפתע גילה שאין תשובות מדעיות לרוב השאלות החשודות. הוא היפנה את תשומת-לבו למחקר המין, ומאז לא הסתכל עוד בדבורים.

משך שלוש שנים עבד במחקר זה על חשבונות הפרטי, במשרד קטן, עסק במתן היצאות ובכתיבת מאמרים כדי להרוויח את מחיתו. רק במרוצת השנים הצליח לאסוף כמה רכבות דולארים למימון המחקר. כיום הוא עולה 100 אלף דולאר לשנה.

כשיצא סוף-סוף ספרו הראשון על ההתנהגות המינית של הזכר האנושי, לא התכונן קינסי אלא להצלחה קטנה בקרב קהל מצומצם של רופאים, אנשי מדע ודומיהם. אולם כעבור כמה חדשים גילה הקהל את הספר, שהוא משעמם ביותר בכתיבתו ובצורתו. 300 אלף טפסים נמכרו בארצות-הברית בלבד. **תעמולה גאוזנית.** מאז הפך הזואולוג למרכז של מאבק ציבורי, ספוג הערצה והשימצה. הקהל ניחש שהוא עומד לכתוב ספר שני על הנקבה האנושית, עקב אחרי כל תנועה מתנועותיו. בכל זאת הצליח לנהל את החקירה הגורלית בסוד מוחלט. הראיונות עם הנשים שמסרו פרטים על יחסיהן המיניים לפני הנישואין ועל מחשבותיהן בליל-הכלולות התנהלו בחדרים בעלי קירות בלתי חדירים לקול, התוצאות תויקו בארונות ברזל, נרשמו בכתב סתרים שרק ארבעה אנשים ידעו לפענחם. ארבעה אלה לא טילו מעולם יחידיו, פן תקרה להם תאונה והמפתח יאבד.

חודש אחרי הופעת הספר פנו כמה עסקנים אל קינסי, ביקשו לדעת מי ניהל עבורו את מסע התעמולה הגאוזנית. הם לא קיבלו תשובה: „ד"ר קינסי ניהל בעצמו את כל התעמולה. ליתר דיוק, התעמולה ניהלה את עצמה — הספר שט לבטח על הגלים המקוריים של החן הנשי, שעניינו כל קורא. השערוריה שקמה בעקבות הפרסום לא הויקה למעמדו המדעי. על אף האיומים לא נטש אף סטודנט אחד את האוניברסיטה בה מכהן קינסי כפרופסור. חבר הקונגרס, שביקש לחקוק חוק האוסר את הפצת הספר בדואר, נכשל.

חוקים מוטופשיים. הכנסות הספרים, המגיעות למאות אלפי דולאר, אינן שייכות לקינסי, אלא לאוניברסיטה. קינסי עצמו מקבל רק משכורת של אלפים דולר לחודש. אך נראה שהפרופסור מרוצה. הוא מת-כוון לערוך עוד שבעה או שמונה דו"חים וספרים. כרגע הוא מתעניין בחקר החוקים הפסיכיים הנוגעים לענייני מין, ויש להניח שספרו הבא יהיה על נושא זה. הוא לא הסתייג מעולם שהוא חושב את רוב החוקים האלה למסופשים, בלתי-רציונליים לגמרי ל-גישה המדעית הנכונה לענייני מין.

* נוסף על קטעים שהתפרסמו עד כה, הודיעה הוצאת אחיאסף על רכישת הזכויות לתרגום עברי מצא.

נהר אל-בארד שונא אמריקאים

לא היו לכשפחותיהם הלירות הדרושות להוראה ולספרים. האישיות הבולטת ביותר במחנה נהר אל-בארד היא רופאה צעירה וחגיגית, ד"ר ריאה בודיין, שלפני כמה שנים למדה באוניברסיטת לבנונית ונשארה בארץ כדי להינשא לרופא לבנוני.

כאשר זרמו הפליטים ללבנון בימי המלחמה בארץ ישראל, נטשה את הפריקטיקה הפרטית שלה והתמסרה לפליטים במחנה זה. היא הרפאה היחידה כאן, האחרות ל-6000 איש החיים בדלות. היא הקימה בית-חולים נקי, יעיל ביותר אם לוקחים בחשבון את המחסור בתרופות ובציוד.

בחדר התינוקות אפשר לראות תינוק בן ארבעה חדשים, בעל הצורה המפחידה והכתושה של גוייה. הוא סובל מתת-תזונה חמורה. לא גרם לה המחסור במזון, אלא חוסר ידיעה של אמו כיצד להאכיל אותו כראוי.

סוג זה של תת-תזונה רגול בין איכרים ערביים, ובדרך כלל מתגוננים ילדים אלה ומתים. במקום אחר בבית-החולים אפשר לראות תינוק שהובא הנה לפני ששה חודשים כשהיתה לו אותה צורה כתושה, אך היום הוא שמן ושופע מרץ. בכל יום מקבלים 600 ילדים מורעבים אלה ארוחה מיו-חדת ושמן דגים.

עורף של ילדים

מספר הלירות בנהר אל-בארד עולה בהרבה על מספר המיתות מצב זה שורר גם במחנות פליטים אחרים. מספר הפליטים הערביים גדל כל שנה ב-25 אלף נפש.

הסרגדיה האמיתית היא ש-איש אינו מוכן עדיין להגיד לפליטים אלה את האמת על סיכוייהם לעתיד.

באופן רשמי, האו"ם עודו ערב לשיבתם של הפליטים לארץ-ישראל. אולם באופן בלתי-רשמי מודים עובדי האו"ם כאן שמעטים מהם יוכי-לו אי פעם לשוב — אם בכלל יוכל משהו לשוב.

מאז ברחו הפליטים, התישבו במדינת-ישראל החדשה כ-700 אלף מהגרים יהודים מאירופה ומאמצות המרחב. הצפיפות שם גדולה והולכת. חוץ מזה לא יסתכנו הישראלים בהחזרת אלפי ערבים עוינים. האו"ם מנסה למצוא פתרון אחר. לפני שנתיים הקים קרן של 200 מיליון דולאר למימון יישובם מחדש ושיקומם של הפליטים בארצות-ערב השונות.

תוכנית זו היתה צריכה להתבצע בשלוש שנים. אולם בינתיים עברו שנתיים, ולמעשה לא הוצאה אף פרוטה אחת מכסף זה. ארצות ערב, מלבד ירדן, סירבו לקבל את הפליטים כמתושבים לצמיתות. ופליטי נהר אל-בארד, כמו יושבי שאר המחנות הפזורים בסוריה, בירדן וברצועת עזה, חיים בצפייה שבאחד הימים יוכלו לחזור לבתיהם שהשאירו בישראל. רגיל.

רבים מעובדי או"ם סבורים עתה שהגיעה השעה להבהיר לכל הנוגעים בדבר שהרוב העצום של הפליטים לא יוכל לחזור לעולם — שרק יישובם מחדש בארצות ערב יכול לשלם קץ למצבם הנורא.

לאורך גבולות ישראל מצטופפים כ-200 אלף פליטים ערביים שנאחזים את ישראל ושאיפתם לחזור לבתיהם הן תוכן חייהם. פליטים אלה הם הפצע הפתוח בגוף המרחב, היגורם העיקרי לשינוי הגדול שחל בדעת-הקהל העולמית כלפי ישראל. מלבד זאת הם מהווים בעיה אנושית גדולה. להלן מפרסם "העולם הזה" דו"ח מביי-קורו של עתונאי אמריקאי נייט-ראלי במחנה פליטים בלבנון.

נתיב הטרור

סוכנות או"ם כבר הכינה תוכנית בהתאם לקו זה. היא ממליצה שבשנה הבאה תועבר האחריות למתן סיוע לפליטים לארצות ערב עצמן עם תאריך מסוים בו ייפסק הסיוע הכספי של או"ם. בינתיים יבטיח או"ם עזרה לאותן ארצות שתבצענה תוכניות של השקאה ופיתוח, על מנת להכשיר קרקע חדשה ולהקים בתים ושיכונן קבע לפליטים בתוכן.

אם לא יושג פתרון כלשהו, עלול המצב בנקל ליהפך מסוכן — ביחוד לארצות-העברית.

מורה צעיר כאן בנהר אל-בארד הדגיש זאת כשהזהיר אותי שהוא וידידיו יתחילו לעסוק בסירוריו. "אם לא ייעשה משהו לתת לנו צדק", שאלתו מי יהיה המטרה. "כל מי שמתנגד למתן צדק לפליטים!" קרא בזעם גלוי.

הוא הביט בי בהבעת פנים שלא השאירה כל ספק למי התכוון.

מנהל מחנה-הפליטים בנהר אל-בארד ביקשני להישאר במשרדו עד בואו של משמר שוטרים.

מסוכן לאמריקאי, אמר, להסתובב ללא משמר בין האהלים המרופטים ובתי-החומר, בהם שוכנים 6000 ערבים שברחו מבתיהם בפלסטין לפני למעלה מחמש שנים.

עוד באותו בוקר הובהרה לי הסיבה לזהירות זו. פליטים אלה מטילים את האשמה למצוקתם הנוכחית על ארצות-הברית — ואין הם עושים כל ניסיון להסתיר את רגשותיהם מעיני מבקר אמריקאי.

לפחות תריסר פעמים משך ביקורי שמעתי נושא יחיד מפי זקני כפר וסטודנטים צעירים מרוגשים. הוא היה כלהלן: ארצות-הברית, בעזרת מעצמות המערב, הקימו את מדינת-ישראל. אמריקה זיינה את הישראלים, שגירשו אחר-כך 880 אלף תושבים ערביים מבתיהם וממשקיהם. עכשו חייבות ארצות-הברית להכריח את ישראל להרשות לערבים אלה לחזור לבתיהם.

לפליטים אלה, השיבה לארץ-ישראל היא דבר שבקדוש, הן בעיני הצעירים והן בעיני הזקנים.

מפתחות ללא דלתות

נשים רבות נושאות על צווארן את מפתחות בתיהן שנשארו בישראל. באהלי ה-פליטים, אפשר לראות מפתחות חלודים כאלה תלויים על המוטות. הזקנים מעבירים לצעירים החלטה קנאית זו לחזור לבתי-משפחותיהם. באחד מבתי-הספר הזעירים במחנה, שנבנו לא מכבר כי-כספי האו"ם, הסביר מורה לאנגלית את השימוש במילה "אוי", הוא כתב על הלוח:

"אני מוכרח לחזור לארץ-צ. פלסטין, בשלום או בדם."

כשדיברתי עם מנהיג המחנה במשרדו, התפרץ פנימה פליט עיוור, עטוף סחבות, וצעק: "האם זה עתונאי אמריקאי? תגיד לו שגמר אכז עלינו האמריקאים ש-באים הנה להסתכל בנו ולש-אול אותנו שאלות. אנחנו רוצים שיעשו משהו!"

שום דבר לא נעשה לסיים את המצוקה של פליטים אלה מאז באו הנה לפני חמש שנים.

נהר אל-בארד פירושו "נחל קר" — שם מתאים למקום שומם זה. בקיץ הוא ניצלה על ידי השמש. בחורף באות רוחות קרות מי-ההיכון, מצליפות על המחנה, מפילות אוהלים, קורעות את הגגות מסוכות-החומר. לפחות חצי תריסר אנשים שוכנים בסוכה של שני מטרים על שני מטרים. הם ישנים על הארץ ללא מזרון, עטופים בסחבות בלבד.

אין נשך

כל הודש נותנת סוכנות או"ם לפליטי ארץ-ישראל במרחב לכל אדם מנת מזון. היא מורכבת מ-800 גרם סוכר, קילו שעועית, פחות מחצי קילו שומן, 11 קילו קמח, קצת למעלה מחצי קילו אורז — וחתיכת סבון המספיקה בקושי לרחצה.

הפליטים אינם מקבלים במנתם בשר, ירקות טריים ופירות. אהדים מהם מוצאים עבודות במשקים שכנים ומרוויחים כמה גרשים כדי לקנות בשר. האיכרים מוכנים להפר את החוק הלבנוני האוסר העסקת פליטים, כי פליט עובד ב-750 פרוטה ליום, כרבע של השכר של עובל לבנוני.

מצב ההוראה במחנה משופר יותר ממצב המזון. סוכנות או"ם סיים זה עתה את בנייתם של בתי-ספר חדשים ל-1300 ילדי הפליטים. 26 פליטים צעירים משמשים כמורים. המורה הראשי הוא בן 24. איש מהם אינו מורה מקצועי, ומעטים מהם הם בעלי יותר מאשר השכלה תיכונית.

אולם המורים-הפליטים מצליחים לנהל בית-ספר העומד על רמה טובה יותר מאשר בתי-הספר הלבנוניים, בהם מלמדים אנשי מקצוע. בשנה האחרונה סיימו 30 ילדי פליטים את בית-הספר היסודי במחנה ועברו את בחינות הכניסה הרשמיות לבתי-הספר התיכוניים. 29 מהם הצליחו בבחינות, אף כי רק מעטים יכלו להמשיך בלימודיהם, כי

הטריזן

שלישית אמי מפוחיות הפה המפורסמים

סיריו, אלברט ואנדר

אשר בקרוב תהיה לנו ההזדמנות לשמוע אותם על במת "אהל שם" לפי הזמנת האימפרסריו מ. ולין (2 קונצרטים, בכורה, יתקיימו בתל-אביב כיום א' וביום ב' 10, 11 לינואר).

הטריזן ורייזר הוכתרו בפרס כ"פנומן" בנגינתם על מפוחיות פה בתחרות של אמני המפוחיות בצרפת אשר השתתפו כ-300,000 מנגני הרמוניקה. הקהל הצרפתי קיבל אותם בהתלהבות עצומה ומבקר בהמוניו בקונצרטים המיוחדים שלהם, אשר מתקיימים מדי פעם בפעם באולם הגדול ביותר של פריס—אולם "פליי". העיתונות הצרפתית גמרה עליהם את ההלל, כינתה אותם: הארץ הבינוני והקטן והעניקה להם, בצדק, את הפרס הראשון בתחרות-אמני מפוחיות המקצועיים הבינלאומיים אשר התקיימה בפרס בשנת 1951.

סיריו, (גובה 1.85 מטר) אלגנטי, רגיש מאד למוסיקה, מומחה בנגינה על גיטרה, מנגן גם בחצוצרה ומפוחית פה.

אלברט, (גובה 1.72 מטר) בן למשפחה מוסיקלית, התמסר מגיל צעיר לנגינה בהרמוניקה. מיסד הפדרציה הצרפתית והפדרציה הבינלאומית ומוציא לאור ירחון בשלוש שפות.

אנדר, (גובה 1.51 מטר) הוריו, שחקן התיאטרון "פטימונט" אשר השתתף בסרטים רבים כרקדן וזמר, מנגן על הרמוניקה בס.

הטריזן ורייזר עברו 200,000 ק"מ ברחבי העולם תוך עריכת קונצרטים וקנו להם שם עולמי בנגינתם. תכניתם העשירה והמגוונת מורכבת ממוסיקה קלאסית (הידן), דה-פליה, רוסיני ועוד) מוסיקה קלה וג'ז כמירון מפורסמים מאד תלטיבים.

מר גסטון מולה, מנהל התזמורת של קולון ופרופסור בקונסרבטוריון הלאומי בפרס, מקדיש לטריזן ורייזר את הערכתו הכנה.

מר ולין מוסר לנו, כי הוא ניצל את חופשתם בצרפת, אחרי סיבוב בסרט מוסיקלי חדש אשר בו הם משתתפים בתפקידים ראשיים, והצליח "לחטוף" אותם ארצה לתקופה של 14 יום למען הקהל הישראלי, אשר השמועה על הופעתם עוררה סנסציה גדולה והתענינות רבה בקהל הרחב ובפרט בין חובבי המוסיקה.

חובבי מוסיקה -

שימו לב!

זימפוניות, קונצרטים, מוסיקה קמרית, אופרות

וכו.

עונת קונצרטים שלמה - בביתך על ידי

ספרית תקליטים ארזינג'ן רסקול

אצל חנות ספרים, מעין תל-אביב, רח' אנזי 31

סניפים ירושלים: חנות ספרים "העתידי", רח' החבצלת 2

חיפה: פוטו ילד, רח' גורדון 10 א'

מנוי חדשי - החל מ-2,500 ל"י.

הישראלי שעורר שערוריה כפריז

עשה משגה קטן - הוא החליף את היוצרות ולא הזמין את היתן המתאים לתפריט הנכון. דבר שהצרפתים מקפידים עליו במאד מאד. כשהתפריט עיקרו דגים יש להגיש יין לבן שולחני כגון "פומרו" או "שטו מונט" וכשהארוחה כוללת מאכלי בשר הגש יין "פומרו" או "מדוק מוכחר" שהם יינות שולחניים אדומים.

ארוחה כזאת תזכה ודאי בעלת הבית בתשבחות רבות מצד המסובים וביתוד כשהמשקאות המלווים את הסעודה הם מתוצרת "כרמל מזרחי" יקבי ראשון לציון וזכרון יעקב.

חובב ספורט וטילום.

בן 18.5 (845/124) מוכן להתפנות מעבודתו כדי לקבל מכתיבה מנערה (שבו בנל המתאים) יפה. הנושאים להתכתבות לא צוינו.

המכתב המשעשע ביותר של השבוע, היה של חיפאי (845/125) האומר על עצמו שהוא בן 29.5 שמקצועו השני הוא בקורת אמנותית - סרטים ותיאטרון. (את מקצועו הראשון לא ציין). הוא בן 30, עומד בראש המאור ושמה אס מתצא כחורה אינטימניטת שתלה ענין בנושא כנו. "השפעתו של יוסאוליו על סגנון הבנייה בתקופת המנדט". כדי לא להיחשב לתולעת ספרים, הוא מעיד על עצמו שהוא חובב גם מוסיקה וטבע. מוכן לתור את הארץ ורצוי במכונית של המתיכת בעתיד, אך לא הכרחי.

המתכתבת צריכה לאחר בקרבה את התכונות הכאבות: א) רמה של 15-10 (I.Q.) להיות נאה ולא סנובית ב) אינה חרדה להופיע בפני המבטי

ערמת המכתבים על שולחני היא כה גבוהה, מגיעה עד חטמי, וכמעט מסתירה לי לכתוב. אבקשכם, לכן, להפסיק לזמן קצר, עד להודעה חדשה את משלוח המכתבים אם רצונכם בפרסום מיד.

אני חוזרת ומוכיחה בפעם האלף ואחת: אין המדור מיועד לשידוכים.

שני בחורים צעירים בנל 17 (845/118) וכבר פטורנטים באמריקה. מחכים למכתבים מיריים עזרי נות של נערות ישראליות בנל 18.5-16 כדי שלא ירגישו את עצמם נלמודים בכר. הסטודנטים ה צעירים, המתכוננים לחזור בקרוב ארצה, מתעניינים במדע, ספרות וקולנוע.

כי מיני נושאים (כנראה) מציע להתכתבות סטור דנט ירושלמי (845/119) בן 26. שולחת המכתבים צריכה להיות בנל מתאים.

עוד נערה להתכתבות בנל מתאים, מחפש בחור צעיר, 17 (845/120) את הנושאים להתכתבות הוא משאיר לה.

"שיהיו בו מעלות יותר מאשר מנעוץ", רוצה נערה בת 21 (845/121) שאת תכונותיה האיטיות והנשיות היא משאירה לאחרים לקבוע. על בעל המעלות להיות עד גיל 30, משכיל, נבון ויפה.

בן 24 - מתחמצא בנושאים וימומיים, יוכל, אם ירצה להתקשר (במכתבים) עם צעירה בת 18 (845/122) המעירה על עצמה שהופעתה החיצונית היא נאה.

נערות בת 15 נבונות, חובבות ספורט והתכתבות (845/123), מבקשת להתכתב עם נער שלא יהיה חליה יתר מן 15.5 עליו להיות נבון ויפה

המהפכה האיטלקית

(המשך ממעור 9)

הוזהר שלהם. הם דימו למצוא אותה על גבי לוח-קיר, ערוכה ומחייכת, גילו ששמה מרלין מונרו והיא נמצאת מתחת לחוטם ממש, באולפן פוקס, ככוכבות בעלת עתיד מעורפל. הם הוציאו עשרות אלפי דולארים לפרסומת, הבהירו יותר את שעה המוכנה, אמרו לה לפתוח מעט את פיה, להרטיב את הפתיה, לעצום למחצה את עיניה, למעט ככל האפשר בלבוש תחתון ולהתירע על כך ב"פומבי. נוסף על כך הוטל עליה לספק כמה אימרות כסף לעתונאים.

מרלין מונרו הפכה מוצר הפרסומת מס' 1 של אמריקה.

ולט ו'וטו ליד האח

אולם הצלחתו המסחרית העצומה של האורז המר פתחה את עיניהם של מפיקי הסרטים האיטלקיים שגילו שהדשא בחצרם הוא למעשה ירוק יותר מזה של שכניהם מעבר לאוקיינוס. סרטים שהיה בדעתם למי כור בהצלחה באמריקה התמלאו נשים עגלגלות, רעבות עיניים, לבושות קרעים (תחילה בגלל מגמתיו הסוציאליזם של הסרט, מאוחר יותר בגלל מגמתיו המסחריות). ופרועות שער.

סילבנה מנגנו פרשה, אחרי סרטה השני אנה בו היא מופיעה כנוירה, כדי ללדת בת שניה, ואת מקומה תפסו שתי יפהפיות אחרות: סילבנה מנגנו וג'ינה לולובריגידה. האיטלקיות נתגלו כבעלות המשיכה האמיתית החזקה, בזכות עצמן, ולא הודות למאפר מוצלח. דוקא משום שהופיעו כמעט ללא איפור, שער סרוק ברשלנות ללא הקפדה בגדים רגילים כמו של בת השכן ונעללים לא ביותר אלגנטיות. נשיקותיהן היו סוערות, עיניהן רושפות, וסצנות האהבה שלהן ריאו ליות. הן התנהגו בצורה דומה גם בחייהן הפרטיים, לא התפארו יתר על המידה, השתנו בהתאם לטבען ולא לפי צו הפירסומת. רונזו בקרב הגברים האמריקאים עוררה סילבנה מנגנו, יפהפיה מלאת-אברים וירר קת'רין, שהכריזה בביטול: "באהבה, שזה איטלקי אחד יותר מגדוד שלם של אמריקאים". בעוד שמרלין מונרו בהוליווד מפיקה על עצמה דעות פרובוקטיביות ("אני ישנה לבושה רק שאל מס' 5", "אני אוהבת להשתוף, אני אוהבת להרגיש את עצמי בלונדינית בכל הגוף"), עונה לשאלות העתונאים על טיב יחסיה עם ג'ו דימגיו, שחקן הבריסכול הידוע, שהם "ידידותיים בלבד", מצטלמת אהו כשהם קוראים יחד, מזל האה, את שירי וולט וייטמן, לא מתביישת סילבנה מנגנו להביע את דעתה על האהבה בכלל ועניניה בפרט.

להרזון יבוא דשן

אם יעמידו את סילבנה מנגנו בחדר עם מרלין מונרו, וירגיניה מאי ולנה טורר, תמלא סילבנה את כל החדר, תעמיד בצל את שלוש האחרות, אמר מפיק סרטים אמריקאי ידוע שביקר ברומא, ניסה (לשוא) לשכנע את מנגנו להופיע בסרט אמריקאי. "אני שונאת להתנשק עם הגברים שלכם", השיבה בסביעות הסניוריות.

הצהרה זו איננה כוכבים רבים שכבר ראו את עצמם חובקים מול המצלמה את גיורתה המלאה והתושבים של סילבנה, מציצים לרגליה, העבות משהו, אך מגרות ב"יותר, מביטים בעיניה הירוקות מאד והעטורות ריסים שחורים.

ארת רומאי ושפיה המלאות עושים אותה לאחת הדמויות המושכות ביותר של הבד האיטלקי. דמות מושכת לא פחות היא ג'ינה לולובריגידה, שסיוני סקולסקי, הרכילאי הי גבר של הוליווד, כתב עליה בהתלהבות: "לולובריגידה היא היבוא הדשן ביותר שי-הובא מאיטליה, פרט לספגטי". היא התי פרסמה בגלל שני הפלאים התואמים שמתחת לצווארה, שנתגלו יותר מפעם מתוך בגדיה המועטים על הבד. גופה העגלגל והמרופד הוכרו על ידי הצלם האמריקאי המפורסם הלסמן כ"גוף המושלם ביותר שצילמתי מ"עודי". בעוד שיפיה של מנגנו היא תוק פני ומסעיר, הרי יופייה של לולובריגידה היא פסיכית ונשי יותר. היא המועדמת הי ראשית של כל גבר הרואה אותה בסרט להר-מוני שבדמיון.

כשרונן של מלכות המשיכה האמריקאיות והאיטלקיות כאחד נעוץ בעיקר בגופן. ב"מלחמת המין המתקיימת עתה ביניהן, זוכות ללא ספק האיטלקיות, (גם בגלל טבעיותן רוב שחקניות הוליווד הן בעלות איפור שזהה, דומות רובן לבובות מבית חרושת אחד, נועלות אותן הנעלים, אותן הגרביים, בעלות אותן מידות גוף, אותו חיוך בשני מיליון טפסים. הן כה מאופרות, שעובר הר-צון, לקרב אליהן (לפחות בדמיון), עיניהן הן ללא מבט, עיניים קשות, כאילו נטבלו

חסרות עצבים.

אולפניהן נוהגים למרוד ולהכריז על יופיין כנטימנטרים, כאילו היה ליופי סטנדרט. עם מרלין מונרו ניסו ללכת בדרך חדשה, אך מעוררת גיחוך, יותר מן הקודמת. הי לוכה בנאגרה הוא הארוך ביותר שצולם אי פעם על הבד. היא אינה הולכת, היא מתפלת, מנענעת את אברי הישיבה שלה בצורה מגוחכת, משחקת בסרטיה ובחיייה את מרלין מונרו של הפירסומת - אף זאת ללא הצלחה.

האיטלקיות תמות-הגוף והמוג הוכיחו כי יופי סטנדרטי איננו מעורר רגשות, הן אינן שואפות להראות כנשים איטלקיות לפי מתי כונת מכוני היופי, והן נראות בחיים בדיוק כמו על הבד.

הסרטים האיטלקיים כיום ממעטים להראות את יפהפיותיהם לבושות קרעים, הן מופיעות עתה מופשטות מחלצות, דבר שאינו גורע מחושניותן החייתית. התהילה לה זכו באחרונה איפשרה להן לרכוש לעצמן מלחמה עשירה.

קולנוע

סרטים

כמעט ראוי לפרסומת

כשהביאה החסידה את הירוש של הרוזן טולדולוטק, נצר ממשפחת מלכי נבארה ומארגני מסעיה-צל, רשם המלאך הממונה על הלידות בספר מיוחד: חיים - נושא לרומן וסרט הוליוודי.

מוליין רון, הוא ביוגרפיה מצוחצחת של הצייר הצרפתי המפורסם הנרי דה-טולוז-לוטרק, שנתוצאה ממחלה שתקפה אותו בילדותו, נשאר נכה ברגליו, היה לננט מכוער, שניסה, בעזרת קונצק בתי-זונות ומרוח פריסאיים, להשיכח את הכאב ברגליו ולבו.

בתפקיד כפול כרוזן טולדולוטק ובנו הצייר מופיע חוזה (סיראנו דה-ברבדראק) פר, בעל גובה של למעלה מ-1.90 מ', שנאלץ לצורך תפקידו ללכת על ברכיו, כשהן נחר נות בנעלים מיוחדות, בשביל תצלומים מק רוב (לצלומים מרתוק השתמשו בננס אמיתי). דמיונו, אחרי איפור מוצלח, לטולוז לוטרק הוא מדהים. משחקו כרגיל מצויין, אם כי נעדר מעט רגש.

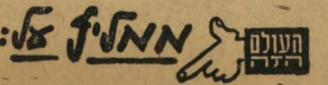
הנשים בחייו הן שרשרת יפה של דמויות כג'ין אבריל, רודפת גברים, כוכבת מוזין רון (הקברט), מקור השראתו של הצייר, רודפת גברים מגולמת בידי זאזא גאבור, המשחקת במידה רבה את עצמה, מרי שרלה, יצאנית זהובת שער ושהורת לב, השובת את לבו לראשונה, משחקת בכשרון רב על ידי הבררניה הצרפתית הידועה קולט ("הרגליים") מרשנה, ומרים היים, דוגמנית עדינה נפשה, שעזבה אותו בעדינות (סוזן פלון).

העובדה שטולדולוטק היה צייר קבוע בבתי הזונות כדי להשיכח את כאביו הגור פנים והרומנטים, גרמזות בקושי בסרט שבוים בהצלחה בידי ג'ון (מלכת אפריקה) האסטון, כן הוסתרו פרטים פיקטיביים אחרים מחייו הסוערים של הצייר הנודע שמת בגיל 37. הסרט המבוסס על הבסטטר של פירר לה'מור חסר את הצביון המקומי, שרק הצרפתים יכלו להעניק לו. לעומת זאת מרהבים הצלומים (צלם השבועון לייף גל קח כיוצן מיוחד) וריקודי הקנקן המגלים לעיני הצופה גרירה של תחתוני-תחרים מסולסלים. תמונותיו של טולוז לוטרק המוח דמות כאילו לחיים, בתנועות מיוחדות, הגר אות כמרקדות. כל אלה עושים את הסרט נעים למראה, כמעט ראוי לפרסומת הענקית שהוענקה לו.

בקצרה

נשיקה בסעות, מפריחה ג'ון פוני טיין לידית משפחה גורמת לכך שבתה (מונה פרימן) תחשוב אותה לבוגדת מסבכת מעט את המצב. הסוף האוילי מקלקל את כל ה-קומדיה.

שעשועי פריז מחפשים זוג תיירים אמריקאים, (ברט וג'ורג' ברנרד) אחד דומה לינשף והשני לבלב מוכה, ברוב מועדוני הלילה של פריז כדי לגלות נערה שעל עכוזה מתנוססת כתובת קעקע "מ. ס." לא בכחזה נאים גם כמה קטעי חשפנות. ואולם מרוב רגלים לא רואים את הסרט.

מולן רון

כדורגל הכדור לא עגול

שמש אביבית ורחבה השבת. הברומטר הראה עלייה ניכרת במדת החום. היה נדמה שלפחות בשל כך, ולאחר גל הקור שחלף בארץ, יתחממו גם הרגליים הקפואות, יכ עטו במשנה מרץ בכדור. אולם גם העובדה שהטבע העניק שמים בהירים בלב החורף לא הועילה. לגבי הכדורגל הישראלי היתה זו שבת קודרת, השניה במשך שנה, שהור כיתה, למי שלא ידע עד עתה, את הגיחוך המדהים בהלבשת ספורטאים בבגדים בעלי צבעים מפלגתיים.

עוד בעונה שעברה הוצת הניצוץ: באחת השבתות השחורות ביותר בספורט הישראלי, התמסרו כמה קבוצות חזקות של מכבי והפועל לאחיותיהן החלשות, ניסו להציל אותן, על ידי הפסד מבוים, מירידה לליגה השניה. לאוהדי הספורט היתה זו אזהרה חמורה למה שהם עלולים לראות בעתיד עבור כספם. העתונות רתחה, דעת הקהל געשה מכעס. ההתאחדות לכדורגל, המורכבת פיסיפטי מנציגי שני האיגודים הגדולים, הגיעה, כמובן, למכוי סתום, הסתפקה באזהרה חמורה.

מועמדות לא-בטוחות. השערוריה השתתקה. שתי קבוצות, של מכבי והפועל מראשון לציון, תפסו את מקומן בליגה שניה — הירידה היתה גם היא פיסיפטי — הנוק היה הדדי.

השנה היה המצב שונה. קבוצת בית"ר תל-אביב נדחקה למקום האחרון, הפכה מועמדת בטוחה ליציאה מהמסגרת. לידה נחה גם קבוצת הפועל-לבפוריה, שהכריזה היו עסקים מדי בעבודה קלארית, בעמק אולם למרות שרק שתי קבוצות יורדות מדי שנה מהליגה הראשונה, היו כנראה האחרות לא בטוחות ביותר: הבדל הנקודות היה קטן. ששת המשחקים האחרונים של הסיבוב השני עלולים היו להפוך את הקערה על פיה.

הצגה לא מבררת. השבוע עדיין לא תיאר איש מהצופים בחיפה, כי הוא עומד לחוות במערכה שניה של "השבת השחורה". מכבי פתחה תיקו, שיא בתיקו עם קרנדרו (העולם הזה 842) ומתעתד לצאת לסיון כחורכה, התייצב למשחק ליגה מול מכבי חיפה. העדיפות היתה מובטחת לפתחת-תקווה, אך היא החלה את המשחק בהצגה, שנמשכה עד הסיום בשתי מערכות לא מבררות ביותר. שמואל בן-דוד, הפתחת-תקוה הוותיק, נגע בכדור בידו, אך החיפאים שלחו את הכדור ישר לידו השוער חיים בוך.

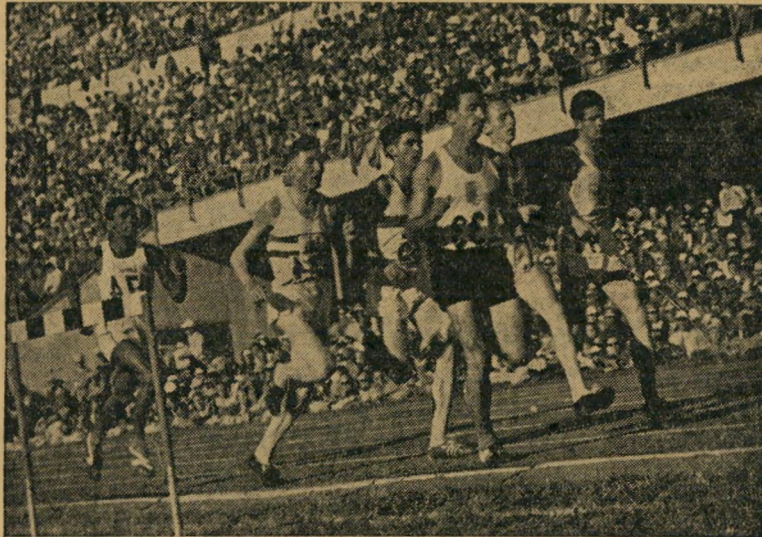
משך 50 דקות השתעשו הפתחת-תקוהים בכדור, אולם שום דבר לא עזר להם: הם הבקיעו שני שערים.

אז בא החלק המעניין שבהצגה: שלושה משחקי פתחת-תקוה, ביניהם גם בוך, נטשו את המגרש, לא שמעו לתחונני מנהליהם לחזור לשדה. אחר-עשר החיפאים מצאו כר נרחב עם הרבה פרצות, הבקיעו שלושה שערים וזכו בשתי נקודות יקרות.

תירוצים לא-מצללים. הלהבה החלה להעלות עשן סמיך. עתונות הפועל האשימה את מכבי בביום המשחק. ריח אבק שריפה החל נודף במסדרונות ההתאחדות. אך הפתחת-תקוהים משכו בכתיפהם. "היה ריב בינינו", טענו. גם אוהדי מכבי אחרים מהרו לתת את הפרשה בטענה הידועה ש"הכדור הוא

לפחות אחד מתוך העשרה לא חשש למי קומו, כמו שאר המועמדים היה זה אריה גליק, אלוף ישראל בריצות 400, 800 ומייצג גה במשחקי הלסינקי אשתדק (דאה תמונה). אריה קיבל לפני חודשים ספורים סטיפנדיה בעזרת המאמן היהודי האמריקאי ארוין מונד-שיין, הצטרף אל ששת אלפי תלמידיה ותל-מידותיה של מכללת אדלפי בניו-יורק, החליט להשתלם כמאמן ספורט, ביחוד לא-טיקה קלה.

רק דואר-אוויר. באולמיה הסגורים, בעלי מסלול העץ, החל גם אריה (חבר הפועל תל-אביב) להתאמן לשיפור תוצאותיו,

אריה גליק מוביל בריצה מוקדמת 800 מטרים בהדסינקי "הכסף אינו בעיה"

עגול". הזכירו שני משחקי שבת אחרים, בהן יצאו קבוצות חלשות של הפועל בנצחון ותיקו נגד חזקות מהן. אולם התירוצים לא צלצלו הפעם באוזני אוהדי הכדורגל.

אתלטיקה קלה מספיק רשלוש שנים

השבוע החליטה התאחדות הספורט הישראלי לשגר רק עשרה ספורטאים למשחקי אסיה במאנילה, הפיליפינים, בחודש מרץ, 1954. למרות שהקלף הישראלי החזק היה הכדורגל והכדורגל, נכנעו העסקנים לחי-שובים הכספיים (2000 דולר לכל אדם), החליטו להופיע בקבוצה מעורבת של את-לטים, שחיינים מתאגרפים, ליצור על ידי כך רושם של ייצוג מקיף ועם זאת יותר זול.

נעזר בהדרכתו של ברני מאיר, אלוף הי-מכביה בהדיפת כדור ברזל. לאחר עבודה מפרכת, שנמשכה גם בימי תג המולד, הת-כונן גליק לעונת תחרויות קצרה של שלושה חודשים, בה נאלץ הרץ הישראלי להניע את אבריו 28 פעמים. "סכום כזה היה מספיק בארץ לשלוש שנים", כותב גליק. מבית קרובים בו הוא גר, נוסע גליק מדי בוקר למכללה, מבלה בה עד שעה מאוחרת אחר הצהריים, מתאמן קשה ומסיים את הלילה בעבודה בקונסולית ישראל בניו-יורק. למ-רות זאת, הוא משוכנע שתוצאותיו תהיינה משובחות והוא יהיה ראוי לבצע את הקי-פיצה הקצרה למאנילה. "הכסף לנסיעה אינו בעיה, רק שלחו הזמנה", כותב גליק. הבעיה הכרונית של ישראל נפתרה, לגבי ספורטאי אחד לפחות. הזמנה, כידוע אינה עולה יותר מאשר דמי-משלוח של מכתב בדואר אוויר.

גולף האלוף סיפר בדיחה

ערב תג המולד הלכו עתונאי ספורט ברי-טיים ואמריקאים לקלפי. לא היו אלה בחי-רות לנשיאות או לפרלמנט. כמנהגם מאז ומתמיד, בחרו בספורטאי השנה, האיש שעשה יותר מכל אחר בשנת 1953.

התפרצה גדלה, הביאה בחובה גם הפתעה לא מעטה: שום אתלט, שחקן כדורגל, רוגבי או בייסבול לא נבחר. רוב העתונאים הצביעו דווקא על אדם קל משקל (65 קילו), בעל פנים חטובות, שהחזיק בידו, במשך רוב השנה, מקל דק מעץ אגוז שבקצהו הודנבה בלוטה משונה. היה זה ויליאם בנימין ("בן") הוגן, אלוףה הכלתי מעורער של ארצות-הברית בגולף.

בן (41), שגול בעוני גורא כמוכר עתונים יחפן, הפך לשחקן גולף מקצועי, דבר המכי-ניס לו כיום רווחים עצומים. משך שנים, עד פרוץ מלחמת העולם השניה, לא היה חביב הקהל, למרות היותו אלוף. הסיבה: אופיו הנוקשה. מעולם לא ענה על שאלות עתונאי. בשדה הירוק היה תמיד רציני וחסר-חיוך. כאשר כתב עליו פעם העתונאי הניו-יורקי החריף, בוב ברומבי, מאמר על אי-שיתוף הפעולה של בן עם העתונות, הוכיח אותו האלוף לשיחה בת 15 דקות, בה לא אמר אף מילה, רק נעץ בעתונאי את מבטו.

לבושות זעירות. שיאים. הכל השתנה כאשר חזר משרותו בחיל האוויר בבא-סיפק. הוא חזר שונה לחלוטין, החל להת-חבב אט אט על הקהל. שיאי המדהימים בדיוק הקליעות אל הבורות הועיירים, ומכתו העצומה שהסיסה את הכדור הקטן והלבן במהירות של 150 קילומטרים לשעה הל-יבו המונים. בן היה, למעשה, מפרסמו האמיתי של המשחק הבלתי-מושך.

הוגן לא התפעל מהפופולריות שלו, העי-צומה אף לגבי מתאגרפים ושחקני בייסבול. הוא הופתע רק מבחירתו על ידי ירחון הספורט הבריטי (ורד ספורט, שקוראיו נתנו לו את רוב קולותיהם לאחר ביקורו בברי-טניה, השנה, בסקוטלנד, מקום מוצאו של המשחק, החליט פעם בן להתבדח. אמר לסקוטים כי הדשא הוא יותר מדי גבוה, ואישם בארצות הברית, בביתו, ישנה מכונה לקצירת דשא אותה יעניק במתנה למטפלים. הסקוטים לא צחקו. יותר גרוע: כמה עתונים החליטו על האמריקאי החצוף שלעג למגרשים הטובים בעולם, לדעתם. "לקחת את כספי ומיהרתי לטוס הביתה", סיפר הוגן. הוא היה משוכנע שאמר את המלה האחרונה באיים הבריטיים לכל ימי חייו, הוא טעה. אחוז הקולות הגבוה ביותר באמריקניה, שהבינה, כנראה, סוף סוף את הבדיחה.

תשבץ ידיעות

מאת הקורא עזרא טראבולוס, ירושלים
'מאונך: (1) חברת ביטוח ישראלית; (5) לפתע; (10) הוא קוצר את יבול הדבורים; (12) רוסיה הציעה אותו, לאחרונה, לישראל; (14) סוג של מכונת משא; (16) שם פרטי; (18) ענן, שמן; (19) המצביא הגרמני הנערץ עליידי האנגלים והאמריקאים; (21) מגדולי הציירים; (22) תבלין תנ"כי; (23) ירק מתור-מל; (24) נזכר למעלה; (25) מארצות השפלה; (27) עוף אגדי; (30) רכוש; (31) בעל חוה גרמני; (33) תואר אצולה מערב-אירופי; (35) הגידול שנתן את שמו לאחד הימים במרחב; (36) כתב-עת ספרותי; (38) בית המשפט העל-יון בימים קדומים; (39) אבי שמשון; (40) אותו מעלים לממשלה; (41) אוהב ריב; (43) אות, סימן; (44) שבועה; (46) מלון, בלועזית; (48) ממפקדי ליל הנשרים; (49) אשה היושבת ליד ההגה.

מאונך: (2) סכום; (3) מכובד הפרסים בעולם; (4) שם פרטי באדיש, צבי; (6) מצוי

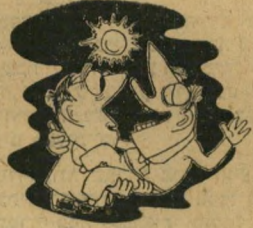
			8	7	6	5	4	3	2	1	
13					12		11		10	9	
	18				17			16		15	14
							21		20		19
								23			22
		24									
			28		27			26		25	
					31				30		29
		32				35				34	33
	37		36								
				39							38
		43			42		41				40
			47			46		45		44	
					49						48

בפרדסים; (7) מכסה-בד, לכבוד ולמסחר; (8) יחידת חשמל; (9) אלומיניום, בעברית; (11) גדול הציירים; (13) מכה ישראלית; (15) "טול ... מבין עיניך"; (17) חנות תל-אביב; בית, תמורה מלאה לכסף; (18) מושבת כתר בריטית; (20) ריב; (23) בעין וביד, זורח בשני המקרים; (26) מזמור לערב שבת; (27) בשפת הים; (28) למעלה; (29) מספוא; (31) גאונות; (32) שלטון, בעברית של המשנה; (34) גמד; (35) מיוזגת באו"ם, אך לא עליידי ממשלתה; (37) בבית החולים וב-משפחה; (39) צמח רפואה; (42) צבע; (44) אותו אפשר לכתוב בשבע שגיאות; (45) דוד ליהונתן; (47) היום בעומר בו פסקה המגפה.

פרס ספר על פתרון התשבץ הגי-אוגרמי ניתן לקורא ע. מאיר, המ-גיד 2 תל-אביב, עם מחמאותיו של "העולם הזה": הוא מצא עי-ידי פתרון גם את התכנית הנכונה של התשבץ, שהחלפה במתכוון, כפי שנאמר במכתב העורך (העולם הזה

844).

יש זק סיכויים

● האם אתה נוהג לצחוק לשמע בדיחה הנראית לך תפלה? הסיכוי הוא גבוה 50% לדעת החוקרים, 1 מכל 3 אנשים משתדל שלא לפגוע בריגשות זולתו ור"מ 5 משתדל לגלות יחס יפה לאחרים מנימוקים של חש"ב. 8 מכל 15 איש, יפרצו עליהם בצחוק קולני גם כשי"זבדוהה שסופרה היא ישנה וגרועה.

● "אתה אוהב אותי, יקירי?" מעטים האנשים החיים עליאדמות שלא שמעו, פעם אחת או יותר, שאלה זו מפי נערה. אך כמה מהם ההינו להשיב בשלילה? מחקר מסובך ביותר הוכיח שאפילו אם אין אמת בתשובה, נוטים הגברים לתת את המענה הנכסף ונמצא כי 11% של המקרים.

● אם אתה בעל שפם, ורוצה להצליח אצל נשים, גלה אותן. הסיכוי הוא 7 ל-3 בגדך. בעלי שפמים אינם עדיפים על הגברות. נשים נשואות מתנגדות להם יותר מן הרווקות.

● רצונך שבעלך יהיה נאמן לך? דאגי לכך שיהיה לו הובי. 2 ל-1 בעלים מסוג זה הם נאמנים לנשותיהם.

● מהו הסיכוי שיום אחד תיעלם ושוב לא יגלו את עיקבותיך לעולם? 1 ל-7000, לדעת בלשים פרטיים שנשאלו על נושא זה. אגב, הסיכוי למוצא אותך בכל זאת, אם נעלמת, הוא 2 ל-1 גדול יותר אם אתה גבר.

● בלב חרד אתה הולך לראות במגרש הכדורגל בעירך את הקבוצה "שלך" מתמודדת עם קבוצה אורחת. החרדה היא מוצדקת, אך יש מקום לתקווה — קבוצה המשחקת במקומה שלה, תזכה ב-5 מ"9 משחקים.

● במקרה שהיצר להתאבד גובר עליך בכל זאת, סור למסעדה הקרובה והזמן ארוחה דשנה ככל האפשר. רק התאבדות אחת מ-40 ממוצעת על קיבה מלאה.

● אם נאסרת באשמת פשע חמור, תשב בבית הסוהר בממוצע 5 שנים ו-2 חודשים. תקופה ממושכת למדי, מה? בכל זאת. לא כדאי שתנסה לברוח: 80 ל-1 לא תוכל לבצע זאת כלל, ואם תצליח בכל זאת הרי הסיכוי הוא 10 ל-1 שיתפסו אותך.

● מ-10 נשים הנעצרות באשמת זנות, באו 7 ממשפחות בהן התגוררו ההורים. לפני שהחלטת על גירושין, חשוב על עתיד ילדיך!

● יש לך ודאי טענות למקום עבודתך, משום שהסיכויים הם 900 נגד 1 שלא תמשיך לעבוד בו יותר מ-10 שנים.

● את בת-זוגך לחיים כדאי שתחפש במקום אחר, לא במקום העבודה. יש רק סיכוי של 1 ל-100 שתמצא אותה שם דווקא.

● בדיחה טובה באמת? יש רק סיכוי 1 ל-20 שהיא מעשה שהיה.

● אל תתבייש להודות: בשעות הפנאי אתה אוסף בולים, משקה פרחים או עוסק במשהו כיוצא בזה. הסיכוי הוא 9 ל-1 שיש לך חובבות כלשהי. אין דבר, אתה נמצא בחברה טובה: אלברט איינשטיין מנגן בכינור, א.כסנדר השלישי, הצאר הרוסי, עסק בדיג (אמר הוא, כשקראו לו לפגישה דחופה עם שגרירי חוץ: "כשתצא עסק בדיג, אירופה כולה יכולה לחכות"), תומאס ג'פרסון המציא בשעות הפנאי את הכורסה המסתובבת וה. ג. וואלס, הסופר האנגלי הנודע, עסק באיסוף חילילי עופרת.

● אם הוצאת את 220 הפרוטה לקניית גליון זה של העולם הזה, מהארנק שבכיסך השמאלי, הרי אתה אחד מבין 12. זהו היחס בין אטרים לבין האחרים.

● זוהי האמת הערומה: אם אתה דוגל בתורה הנודיס"טית, למעשה או להלכה הסיכוי הוא, 5 ל-1, שהינך גבר.

● נהנית בשעתך מהצגת על עכברים ואנשים? אולי כדאי שתדע כי על כל אדם קיימים בעולם 2 עכברים. מכל אזעקות האמבולנס סים, 7% אינן נחוצות כלל ו-3% — מאוחרות מדי. ● אם קיבלת בטלפון מס' פר לא נכון — אל תודו! להתלונן. ב-3 מקרים לעומת אחד זוהי אשמתך שלך.

● הקראת את העמוד הזה עד סופו? קרוב לוודאי שכן. לפי חקירתה של מערכת העולם הזה, רק קורא 1 מ-118 מזוהה לפעמים את קריאת העמוד האחרון. לעומת זאת, בין 12 קוראים נמצא רק אחד שאינו קורא את הגליון מראשיתו עד סופו, ו-1 מ-36 נוטש פחות או יותר קבוע את אחד המדורים שאינו מתעניין בו.

● מוטב שלא תקוה יותר מדי להיות, בבגרותך, בעל גובה של 1.80 מטר או יותר. הסיכויים הם 13 ל-1 נגדך.

● אולם, יופיך אינו מדאיג אותך כל כך כמו שנערתך עסוקה בטיפול ביופיה שלה. בכל שנה היא עסוקה במוצע 30 שעות בהצצה בראי.

● במקרה שהצטננת, אל תחשוש בנערתך שדווקא היא הרביקה אותך בנזלת. הסיכויים הם 12 ל-1 נגד התדבקותך בנשיקה.

● יש לך דירה? זה טוב, אבל הסיכוי הוא רק 1 ל-1 שהדירה גם שייכת לך. ואפילו אם כך הוא — עדיין לא נפטרת מכל דאגה. הסיכוי הוא רק אחד ל-140 שאין לך עליה כל חובות ומשכנתאות.

● אם חובב סרטים אתה — תוכל להיות בטוח כמעט שהסרט הבא אותו תלך לראות יימשך 80 עד 100 דקות. רק סרט אחד מ-12 ארוך או קצר יותר מזמן זה.

● את חולמת להיות גננת, מורה, שחקנית? זהו חלום

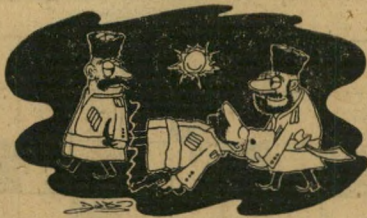
החיים הם עניין של מזל אך ה' מדע המודרני. שאינו מוכן להניח שום דבר ללא טיפול. החלים להגיש לך גם את פתרון השאלה הזאת. הוא עדיין אינ'אונים לנוכח מה באמת עתיד לקרות לך מחר. אך לפחות הוא מתיימר להגדיר מהם הסיכויים שדבר זה או אחר יקרה לך. לקם של סיכוייך בע' בר ובעתיד. שחושבו על ידי איש מדע אמריקאי, מוגש בעמוד זה.

נעורים טיפוסי — אך יהיה עליך להיות עקבית מאד אם תרצי להגשימו. רק נערה אחת מ-8 אינה הופכת במרוצת הימים עקרת-בית.

● מדאיגה יותר היא העובדה שסיכוייך ללדת ילדים הם רק 8 ל-1. אשה אחת מ-8 אינה זוכה לכך לעולם.

● אך את תלדי ילד — גדולים סיכוייך שהשכנים יגידו בהערצה: "תראו כמה הוא דומה לה" ילד 1 מכל 2 דומה באופן בולט למדי להוריו.

● הסיכוי הוא ממש מזוהר: 5 ל-1 לטובתך. בכל זאת, לא יהיה זה מן החוכמה להשתתף במשחק הקרוי "רולטה רוסית". זהו משחק מיוחד במינו אותו המציאו חיילי הצאר, שנאשו לאחר עשרות שנות שרות בחזיתות רחוקות מכל

תקווה לחיים טובים יותר: לתוך אקדח תופי שיש בו מקום 6' כדורים מכניסים כדור אחד ומסובבים את התוף, כך שאי אפשר יהיה לדעת היכן מצוי הכדור. אחר כך מכון כל אחד מן המשתתפים, לפי תור, את הקנה אל רקתו ולוחץ על ההדק. בלשונות הצבא, שהיו מודאגים נוכח דיכולל השורות בעזרת משחק זה, נלחמו בו על ידי כך שהעמידו כל מי שנתפס משחק בו, למשפט צבאי בעזון ביבזבו תחמושת.

● האם אתה מרוצה מכך שאתה הינך אתה? אם כן, דע שמוזלך שיחק לך, כיו הסיכוי שאתה תהיה בדיוק אתה, לא היה יותר מאשר 100 מיליון ל-1. שיכבת הזרע של הזכר מכילה במוצע תאירועים כמספר הזה, וכל אחד מהם עלול להפירות את ביציתה של האשה.

● בפעם הבאה חשוב פעמיים לפני שתזרוק ארצה את זנב הסיגרטה הבוער: 35 מתים ו-70 נפגעים קשה, זהו יבולן היומי של שרפות הנגרמות כתוצאה מזנבות סיגריות על-פני העולם.

● יש 50% של סיכוי שאתה נושא אתך דרך-קבע 3 מפתחות, לפחות. במשך השנה הבאה תאבד, במוצע, אחד מהם.

● מרוב עצבנות אתה כוסס את ציפורניך? אם כן אתה, כנראה, גבר. מכל 3 כוססציפורניים, 2 הם גברים.

● הסיכויים הם 220 ל-1 שלא תשב מימך בבית הכלא, אבל היוהר בכל זאת: יש סיכוי של 1 ל-77 אלף שתשב בו באשמת הכאת אשתך.

● קרוביך, לעומת זאת, ישרים פחות: יש סיכוי של 1 ל-4 שיש לך קרובימשפ' תרומה על אחד מ-50 איש. ברדיוס של 10 מטר סביבך, בערך טווח שמיעתך עבור נחרות, יימצא במוצע אחד כזה באחת מ-10 הצגות.

● לגילוי עיקבות, מוטב שתשתמש בכלב: אפק, אם הוא ממוצע, אינו יכול להבדיל בין יותר מ-20 סוגים יסודיים של ריח. הכלב הממוצע עולה עליו בכשורו, לפחות בשטח זה, פי 4.

● בלכתך לקולנוע, התכונן לכך שבו' 40 פעם תופרע, למשל, שירתו של ג'ון קלי בשיר אשיר בגנש עליו קול נחרה כבד שיהווה ליווי בלתימתאים ביותר. החשבון הוא פשוט: אחד מ-8 אנשים נחרים בשנתם. לפי עדותם של מומחים שחקרו את הבעיה, עלול סרט לאהיכרמעניין להפיל תרומה על אחד מ-50 איש. ברדיוס של 10 מטר סביבך, בערך טווח שמיעתך עבור נחרות, יימצא במוצע אחד כזה באחת מ-10 הצגות.

● אם קבעת פגישה עם מנהלו של עסק כלשהו, יש 50% של סיכוי שתצטרך לחכות לו אם באת בדיוק בשעה היעודה: רק 50% של בני המין האנושי, לדעת פסיכולוגים מוסמכים, מקפידים על דיוק.

● במקרה שאתה אדם ממוצע, אולי כדאי שתדע באיזה אופן אתה מוציא את 70 השנים הממוצעות שניתנו לך לחיות: את חלקם הגדול ביותר, 24 שנים, אתה מוציא על שינה. עוד 14 שנה אתה עסוק בעבודה (המסקנה: כדאי לך מאד לבחור במקצוע מעניין שיכניס תוכן לתקופה כה ארוכה של חייך). עוד 8 שנים תתנדפנה בסוגים שונים של ביזור ושעשועים. ואחרותיך גם הן ממושכות מדי: הן תיקחנה 6 משנות חייך היפות ביותר, על תחבורה (הוי, וי, וי, וי) תוציא 5 שנים, ועוד 4 תבלה בשיתות חשובות ובבלתיחשובות. 6 שנים נוספות (היוהר, החשבון הולך ומסתים!) תחלק חלק כחלק בין חינוך וקריאה (ספרים, עיתונים, או "בלשים", הכל כרצונך) ואז יישארו לך 3 שנים לכל השאר.

● אל תיבהל בהגיע אליך מברק בלתיצפוי: הסיכוי הוא 2½ ל-1 שמברק זה יביא לך חדשות טובות.

● הזובבים מציקים לך בשנתך? מוטב שתשמידם בעזרת חומרים כימיים. הסיכוי שתהרוג זכוב במחבת הם 3 ל-1 נגדך.

● האורחים יושבים בביתך, מדברים, מדברים, מדברים, עד שעה מאוחרת. לבסוף הם קמים (תודה לאל!) ואומרים שלום. האם אתה חרד שמא יתחילו אחר-כך בשיחה נוספת. ליד הדלת? הסכנה היא קטנה: הסיכויים הם 40 ל-1 לטובתך שיתסלקו מיד אחרי הפרידה הרשמית.

● אל תחששו, נערות, לא הצצנו דרך חור המנעול בשעה שהתלבשתן. אך בכל זאת ידוע לנו שאחת מכל 6 מכן מתחילה את תלבושתה בלבישה גרבי המשי או הניילון.

● כוס תה, בבקשה? החשבון מוכיח כי אתה מרבה לשותות יותר מקפה. על כל 3 כוסות תה, שותה האנושות. 2 כוסות קפה בלבד.

● תקוותיך, המזכירה, שמעבירך ישא אותך לאשה הן קלושות: הסיכוי הוא 70 ל-1 נגדך. בכל זאת, אל תתיאש: כיל: ג'ורג' ברנרד שו, לויד ג'ורג' רודיארד פיקלינג. וזיל רומן נפול כולם קורבן לקסמן של מזכירותיהם, שלא להזכיר אנשים קטנים יותר.

● אך אם תצליחי להינשא, בדרך זו או אחרת, צפי לכן שילדך הראשון ייחלד לך בהיותך בת 24 ו-6 חודשים. זהו, על כל פנים, הגיל הממוצע.

● אתה מסרס בהנאה את בלוריתך הצעירה? סרק, סרק, אנחנו יודעים את הסוף: בגיל 60, הסיכוי הוא 9 ל-1 שבמקומה תבהיק קרחת ראוייה לשמה.

● אל תהיה אופטימי מדי לגבי יושרם של זרים: יש סיכוי של 1 ל-64 שתוך 10 השנים הקרובות ייגנב ארנקך מכיסך. הסיכוי אינו קטן אפילו אם כבר גנבו אותו ממך פעם אחת.

● אם אתה ממוצע, אין אתה נהג זהיר ביותר: הסיכויים הם שתשלם קנס על עוברת תנועה פעם ב-3 שנים. אין זה כולל את כל העברות שביצעת, אלא רק את אלה, ששטרתי התנועה הצליחו להבחין בהן.

● לגילוי עיקבות, מוטב שתשתמש בכלב: אפק, אם הוא ממוצע, אינו יכול להבדיל בין יותר מ-20 סוגים יסודיים של ריח. הכלב הממוצע עולה עליו בכשורו, לפחות בשטח זה, פי 4.

● בלכתך לקולנוע, התכונן לכך שבו' 40 פעם תופרע, למשל, שירתו של ג'ון קלי בשיר אשיר בגנש עליו קול נחרה כבד שיהווה ליווי בלתימתאים ביותר. החשבון הוא פשוט: אחד מ-8 אנשים נחרים בשנתם. לפי עדותם של מומחים שחקרו את הבעיה, עלול סרט לאהיכרמעניין להפיל תרומה על אחד מ-50 איש. ברדיוס של 10 מטר סביבך, בערך טווח שמיעתך עבור נחרות, יימצא במוצע אחד כזה באחת מ-10 הצגות.

● אם קבעת פגישה עם מנהלו של עסק כלשהו, יש 50% של סיכוי שתצטרך לחכות לו אם באת בדיוק בשעה היעודה: רק 50% של בני המין האנושי, לדעת פסיכולוגים מוסמכים, מקפידים על דיוק.

● במקרה שאתה אדם ממוצע, אולי כדאי שתדע באיזה אופן אתה מוציא את 70 השנים הממוצעות שניתנו לך לחיות: את חלקם הגדול ביותר, 24 שנים, אתה מוציא על שינה. עוד 14 שנה אתה עסוק בעבודה (המסקנה: כדאי לך מאד לבחור במקצוע מעניין שיכניס תוכן לתקופה כה ארוכה של חייך). עוד 8 שנים תתנדפנה בסוגים שונים של ביזור ושעשועים. ואחרותיך גם הן ממושכות מדי: הן תיקחנה 6 משנות חייך היפות ביותר, על תחבורה (הוי, וי, וי, וי) תוציא 5 שנים, ועוד 4 תבלה בשיתות חשובות ובבלתיחשובות. 6 שנים נוספות (היוהר, החשבון הולך ומסתים!) תחלק חלק כחלק בין חינוך וקריאה (ספרים, עיתונים, או "בלשים", הכל כרצונך) ואז יישארו לך 3 שנים לכל השאר.

● אל תיבהל בהגיע אליך מברק בלתיצפוי: הסיכוי הוא 2½ ל-1 שמברק זה יביא לך חדשות טובות.

● הזובבים מציקים לך בשנתך? מוטב שתשמידם בעזרת חומרים כימיים. הסיכוי שתהרוג זכוב במחבת הם 3 ל-1 נגדך.

● האורחים יושבים בביתך, מדברים, מדברים, מדברים, עד שעה מאוחרת. לבסוף הם קמים (תודה לאל!) ואומרים שלום. האם אתה חרד שמא יתחילו אחר-כך בשיחה נוספת. ליד הדלת? הסכנה היא קטנה: הסיכויים הם 40 ל-1 לטובתך שיתסלקו מיד אחרי הפרידה הרשמית.

● אל תחששו, נערות, לא הצצנו דרך חור המנעול בשעה שהתלבשתן. אך בכל זאת ידוע לנו שאחת מכל 6 מכן מתחילה את תלבושתה בלבישה גרבי המשי או הניילון.

● כוס תה, בבקשה? החשבון מוכיח כי אתה מרבה לשותות יותר מקפה. על כל 3 כוסות תה, שותה האנושות. 2 כוסות קפה בלבד.

● תקוותיך, המזכירה, שמעבירך ישא אותך לאשה הן קלושות: הסיכוי הוא 70 ל-1 נגדך. בכל זאת, אל תתיאש: כיל: ג'ורג' ברנרד שו, לויד ג'ורג' רודיארד פיקלינג. וזיל רומן נפול כולם קורבן לקסמן של מזכירותיהם, שלא להזכיר אנשים קטנים יותר.

● אך אם תצליחי להינשא, בדרך זו או אחרת, צפי לכן שילדך הראשון ייחלד לך בהיותך בת 24 ו-6 חודשים. זהו, על כל פנים, הגיל הממוצע.

● אתה מסרס בהנאה את בלוריתך הצעירה? סרק, סרק, אנחנו יודעים את הסוף: בגיל 60, הסיכוי הוא 9 ל-1 שבמקומה תבהיק קרחת ראוייה לשמה.

● אל תהיה אופטימי מדי לגבי יושרם של זרים: יש סיכוי של 1 ל-64 שתוך 10 השנים הקרובות ייגנב ארנקך מכיסך. הסיכוי אינו קטן אפילו אם כבר גנבו אותו ממך פעם אחת.

● אם אתה ממוצע, אין אתה נהג זהיר ביותר: הסיכויים הם שתשלם קנס על עוברת תנועה פעם ב-3 שנים. אין זה כולל את כל העברות שביצעת, אלא רק את אלה, ששטרתי התנועה הצליחו להבחין בהן.

